

• 1 Mayıs'ta Taksim iradesi s.5

• Bakırköy'de 1 Mayıs mitingi s.5

• Ankara 1 Mayıs'ında 'Hayır' çağrısı s.6

• Bursa 1 Mayıs'ına 4 bin işçi ve emekçi katıldı s.7

• İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda 1 Mayıs s.8

• Gebze'de binlerce işçi 1 Mayıs'a katıldı s.9

• İllerde 1 Mayıs mitingleri s.10

• Türkiye'nin dört bir yanında 1 Mayıs s.11

• Avrupa'da 1 Mayıs kutlamaları s.14

• Dünyada 1 Mayıs s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 17

5 Mayıs 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

1 Mayıs'ın ardından...

Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

2017 1 Mayıs'ı ve sendikal bürokrasi

2017 1 Mayıs'ı, sendikal bürokratik kastı aşacak devrimci işçi iradesinin gerekliliğini çok daha yakıcı bir şekilde ortaya serdi.

Venezuela'daki gelişmeler üzerine

Venezuela'da işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal ve siyasi hayatlarını iyileştiren "21. yüzyıl sosyalizmi" sınırlarına ulaşmış görünüyor.

Meşruiyet krizi ve sınır ötesi saldırı

Suriye ve Irak topraklarını hedef alan son saldırılar, AKP şeflerinin ateşle oynama histerisinden kurtulamadıklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

İstanbul 1 Mayıs'ının ardından... s.4

Devrimci mirası yaşatmak, daha ileriye taşımakla mümkündür! s.12

1 Mayıs'ın ardından

Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

2017 1 Mayıs'ı önümüzdeki dönem sınıf mücadeleleri açısından birçok ders ve deneyim ortaya çıkarmış bulunuyor. Şimdiki görev, burada en genel hatlarıyla çerçevesini çizmeye çalıştığımız 1 Mayıs tablosunu farklı yönleriyle irdelemek, devrimci bir sınıf hareketi yaratmak bakışı ile sonuçlar çıkarmaktır. Zira, önümüzdeki dönemi kazanmanın yolu işçi sınıfını devrimcileştirmek ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçmektedir.

2017 1 Mayıs'ı dünyanın birçok merkezinde yüz binlerce işçi, emekçi ve gencin katıldığı eylemlere konu oldu. Tunus'tan Fransa'ya, İtalya'dan Endonezya'ya birçok ülkede işçiler, emekçiler ve gençler güncel talepleri ile alanlara indiler. Kimi ülkelerde militan kitle eylemlerine sahne olan 1 Mayıs gösterilerinde, kapitalist bunalımın bizzat ürünü olan işsizlik, yoksulluk, savaş ve yükselen ırkçılık öne çıkan gündemler oldu.

Türkiye'de ise 1 Mayıs sürecine koyu bir karanlığın hüküm sürdüğü, baskı ve gericiğin zıvanadan çıktığı, sömürü koşullarının alabildiğine katmerleştiği bir ortamda girildi. Buna rağmen, işçi ve emekçiler İstanbul'dan Kocaeli'ye, Ankara'dan Bursa'ya, İzmir'den Diyarbakır'a; ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs alanlarına indiler. Bu yanı sıra, 2017 1 Mayıs'ının Türkiye'de geniş bir ölçekte ve yaygın bir şekilde gerçekleştirildiğini söyleyebiliriz.

Eylemlerde kıdem tazminatı hakkının gaspı başta olmak üzere; sermayenin işçi sınıfına dayattığı sosyal yıkım politikaları temel bir gündem olarak öne çıktı. İşçi ve emekçiler sermayenin kölelik dayatmalarına ve baskı politikalarına karşı tepkilerini ve taleplerini 1 Mayıs alanlarında güçlü bir şekilde dillendirdiler.

2017 1 Mayıs'ının genel tablosu üzerinden dikkat çeken bir diğer husus ise, hileli referandum sonuçlarına tepki gösteren kitlelerin 1 Mayıs eylemlerine katılımı idi. Özellikle İstanbul Bakırköy, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Bursa gibi kentlerde yapılan 1 Mayıs eylemlerinde 'Hayır' tepkisi belirgin bir şekilde kendisini hissettirdi. Bu durum kimi kentlerde 1 Mayıs mitinglerine kitle katılımının önceki yıllara oranla artmasını sağladı.

2017 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının mevcut tablosunu görmek açısından da önemli

veriler sundu. Bu yıl Türk-İş'in Ankara'da gerçekleştirdiği 1 Mayıs mitingine belirgin bir şekilde işçi katılımı oldu. İşçilerin gündeminde ekonomik-sosyal haklar varken, Türk-İş bürokratları 1 Mayıs kürsüsünden adeta gericiğin borazanlığını yaptılar. Siyasal gericiğin sınıf üzerindeki etkilerini perçinlemek için 1 Mayıs mitinglerini fırsata çevirmeye çalıştılar.

Hak-İş'in Erzurum'da gerçekleştirdiği 1 Mayıs mitingi ise, tam anlamıyla AKP iktidarının kürsüsü idi. Kuran okunarak başlayan mitingde sermaye hükümetinin bakanları boy gösterdiler.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin İstanbul Bakırköy'de düzenlediği mitingde yönelik işçi katılımı ise belirgin bir şekilde zayıf kaldı. Yine İzmir ve İzmit 1 Mayıs'ından yansıyanlar da (işçi katılımı ve coşkusu bağlamına) benzer bir tabloya işaret etmektedir. Bununla birlikte Gebze gibi sınıf mücadelesinin önemli merkezlerinde gerçekleştirilen 1 Mayıs gösterilerinde ise işçi ve emekçilerin hem gövde olarak, hem de talepler açısından damgasını vurduğunu söyleyebiliriz.

Öte yandan, 1 Mayıs tablosu, işçi sınıfının büyük oranda sendikal bürokrasi tarafından denetim altında tutulduğunu, örgütsüz ve dağınık olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Taksim 1 Mayıs'ını dışta tutarsak, Türkiye çapında gerçekleştirilen 1 Mayıslar büyük oranda düzenin icazet alanlarına sıkışmış bir zeminde ve içerikte gerçekleştirildi. Öyle ki, pankartlardaki şiarların kesilerek sansürlenmesinden, alana giren her türlü materyalin didiklenmesine ya da Ankara'da olduğu gibi alana çanta-poşet sokulmasının daha önden yasaklanmasına kadar bir dizi keyfi dayatma ile karşılaşıldı. Bursa gibi bir işçi kentinde ise 1 Mayıs stadyum içerisinde gerçekleştirildi.

Tüm bunlar, sermaye düzeninin 1 Mayıs şahsında sınıf mücadelesini ezme, izole etme, ehlileştirme ve mümkünse içeriğini tamamen boşaltma çabasının dolaysız bir yansıması olarak hayat buldu.

2017 1 Mayıs'ı İstanbul'da bir kez daha ayrışmalara sahne oldu. Sermaye devletinin Taksim'i işçi sınıfı ve emekçilere bir kez daha yasaklaması üzerine, bu dayatmaya boyun eğenler soluğu Bakırköy çukurunda aldılar. Hem de geçtiğimiz yıl verdikleri "77 1 Mayıs'ının 40. yılında Taksim'deyiz" sözüne rağmen.

Yasağı tanımayan ve hiçbir biçimde meşru görmeyen devrimci-ilerici güçler ise 2017 1 Mayıs'ında Taksim iradesi ile alana indiler. Söz konusu ayrışmanın sınıfsal ve politik olduğu gerçeğini atlamadan; ortaya konan Taksim iradesinin sermayenin 1 Mayıs'a vurmak istediği prangaları parçalamak adına anlamlı bir çıkış olduğunun altını çizmek gerekiyor. Özellikle OHAL koşullarında, toplumsal mücadele dinamiklerinin ezilmek istendiği bir dönemde.

Fakat 2017 Taksim 1 Mayıs'ı bir kez daha göstermiştir ki, sınıf mücadelesine vurulmak istenen prangaları parçalamanın yolu, işçi sınıfını siyasallaştırmak ve kitlesel-militan bir mücadele içerisine çekmekten geçmektedir.

2017 1 Mayıs'ı önümüzdeki dönem sınıf mücadeleleri açısından birçok ders ve deneyim ortaya çıkarmış bulunuyor. Şimdiki görev, burada en genel hatlarıyla çerçevesini çizmeye çalıştığımız 1 Mayıs tablosunu farklı yönleriyle irdelemek, devrimci bir sınıf hareketi yaratmak bakışı ile sonuçlar çıkarmaktır. Zira, önümüzdeki dönemi kazanmanın yolu işçi sınıfını devrimcileştirmek ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçmektedir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/17 * 5 Mayıs 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

2017 1 Mayıs'ı ve sendikal bürokrasi

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs geride kaldı. Ülkenin dört bir yanında işçi ve emekçiler talepleri ile meydanları doldurdu.

Mitingleri düzenleyen sendika konfederasyonlarının meşrebi uyarınca her bir mitingde ayrı bir tablo, ayrı bir gündem vardı. Dahası, bu mitinglerin tablosu işçi sınıfının içine sıkıştırıldığı cendereyi de bir kez daha gün yüzüne çıkardı.

HAK-İŞ ERZURUM'DA BAKANA ŞOV YAPTIRDI

Hak-İş'in Erzurum'da düzenlediği miting 1 Mayıs mitinginden çok AKP mitingi görüntüsündeydi. Her yıl farklı kentlerde 1 Mayıs mitingini gerçekleştiren Hak-İş'in bu yıl Erzurum'u tercih etmesi elbette boşuna değildi. Anayasa referandumu sırasında da AKP'nin en önemli koltuk değnekleri arasında yer alan Hak-İş, anayasa referandumunda %70 civarında 'Evet' oyunun çıktığı Erzurum'daydı. Dualar eşliğinde başlayan 1 Mayıs mitinginde mehter ve cirit gösterisi yapılırken, AKP'nin Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a kürsüden söz verilmesi de ihmal edilmedi. Akdağ'ın gündeminde ise doğal olarak 1 Mayıs değil, "15 Temmuz" vardı. Yine Hak-İş Başkanı Mahmut Aslan da kendi aidatlarını korumak için taşeron işçilerinin işçi statüsünde kalması gerektiğini söylemek dışında, konuşmasının ana gövdesini 15 Temmuz ve "terör" edebiyatı üzerine kurdu.

MEMUR-SEN VE KAMU-SEN 1 MAYIS'I İŞÇİDEN KAÇIRDI

Hak-İş dışında iki diğer gerici sendikal odak olan Memur-Sen ve Kamu-Sen de 1 Mayıs mitinglerini görev savmak adına yapılan temsili birer şova dönüştürdüler. Memur-Sen kendini Kütahya'ya, Kamu-Sen ise Eskişehir Odun Pazarı'na attı.

TANDOĞAN'DA KÜRSÜ BAŞKA TELDEN, İŞÇİ BAŞKA TELDEN

Geçmiş yıllarda DİSK ve KESK'in ilerici devrimci güçlerle birlikte ortaya koyduğu Taksim iradesi ile 1 Mayıs mitinglerini büyük oranda ayırıştıran Türk-İş ise bu yıl Ankara Tandoğan'da miting gerçekleştirdi.

Konfederasyona bağlı sendikaların DİSK ve KESK'in düzenlediği mitinglere katılımını engellemek için harcanan çabalarla birlikte merkezi düzeyde örgütlenmesine rağmen Türk-İş'in Ankara mitingine katılım beklenenin altında kaldı.

Buna rağmen özellikle İç Anadolu çevresinden katılımın yoğun olduğu Türk-İş mitinginde kürsünün gündemi ile işçinin gündemi apayrıydı.

Anayasa referandumunda 'Evet'e açık destek veremese de, sendika içinde ilerici güçleri 'Hayır' için çalışmalarını noktasında baskılayan Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın da gündeminde 15 Temmuz vardı.

Atalay'ın konuşması sırasında işçi sorunlarına değini söz konusu olduğunda meydan hareketlenirken, 15 Temmuz vurguları sırasında on binlerce işçinin tepki vermemesi dikkat çekiciydi.

Mitinge katılan işçiler kıdem tazminatı ve taşeronluk başta olmak üzere kendi gündemlerini alana taşıırken, Türk-İş merkezi, AKP'ye yaranma çırpınısını 15 Temmuz'da ölen Ömer Halisdemir'in resminin baskılı tişörtünü miting sunucusuna giydirmeye kadar vardırı. Atalay da konuşması sırasında Erzurum'da konuşan Hak-İş Başkanı Mahmut Aslan'dan geri kalmadı ve konuşmasının önemli bir bölümünü işçilerin sorunlarına değil, "terör" edebiyatına ayırdı.

DİSK VE KESK MÜCADELEDEN KAÇMAYA DEVAM EDİYOR

Geçtiğimiz yıl 1977 katliamının 40. yılında Taksim'de olacaklarını açıklayan DİSK ve KESK ise, göstermelik olarak yapılan diplomatik görüşmelerin ardından soluğu İstanbul'da Bakırköy'de, Ankara'da ise Kolej'de aldı.

Yaptıkları açıklamalarda 15 Temmuz'un ardından yapılan etkinliklerde Kızılay ve Taksim Meydanı'nın günlerce kullanıldığına defalarca vurgu yapsalar da bu alanları kazanmak, dahası devletin verdiği alanların dışında başka

bir alanı zorlamak noktasında da en ufak bir irade ortaya koymadılar.

1977 ve 10 Ekim katliamlarının ilk elden faili bizzat sermaye devleti olmasına rağmen, DİSK ve KESK bürokratlarının alan tercihleri sırasında "güvenlik" kaygısını döne döne vurgulamaları dikkat çekici bir başka ayrıntıydı.

"Güvenlik" kaygısını sürekli olarak devletin alacağı "güvenlik" önlemlerine havale eden ve bu açıdan devletin dayatmalarına durmadan boyun eğen bu iki konfederasyonun mitinglerinde devletin baskı ve dayatmaları da en üst seviyedeydi. Öyle ki, Ankara 1 Mayıs'ında polislin keyfiligi en üst noktaya taşınırken içinde saray, diktatör, OHAL ifadeleri geçen pankartlar ya alana alınmadı ya da pankartların bu kısımları kesilerek alana alındılar. Kendi şube pankartlarından bile OHAL ve KHK ifadelerinin kesilmesine sesini çıkaramayan sendikal bürokrasi gerçeği, işçi sınıfının haklarını koruyup geliştirmede en küçük bir irade göstermeyeceklerinin de yeni bir kanıtı oldu.

Görüntüyü kurtarmak adına Bakırköy'de ekrandan Taksim 1 Mayıs'ından görüntüler paylaşan, Ankara'da ihraçlara karşı açlık grevinde 2. aya yaklaşan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yı selamlayan DİSK ve KESK bürokratları, yine Ankara'da ihraç edilen ve işyerlerinin önünde direnen kamu emekçilerine kürsüden söz hakkı vermemek için günlerce kırk takla attılar. 1 Mayıs'ın iki gün öncesinde yayınlanan KHK ile gündeme gelen son ihraçların ardından direnen kamu emekçilerine söz vermektен kaçamayan bürokratlar, kamu emekçilerinin direncinin ve umudunun simgesi olan emekçileri mitingin sonunda, kitle büyük oranda dağıldığı sırada kürsüye çıkarak, mücadele niyetlerinin olmadı-

ğını bir kez daha gösterdiler.

Yine KESK üzerinden dikkat çekici bir nokta da 15 Temmuz'un ardından örgütlülüğüne dönük kapsamlı bir saldırı olmasına rağmen, KESK'e hakim reformist anlayışların KESK kortejlerini başıboş bırakarak kendi siyasal kortejlerine kaçması idi.

SENDİKAL BÜROKRATİK CENDERE PARÇALANMAK ZORUNDA

Ekim Devrimi'nin 100'üncü, 1977 katliamının 40'ıncı yılında gerçekleşen 2017 1 Mayıs'ı OHAL ve baskı koşullarına rağmen geçmiş yıllara göre daha kitlesel ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Ancak bu tablo, kendilerini 1 Mayıs mitinglerinin sahibi olarak gören sendika bürokratlarının ihanetlerine ve mücadele kaçınıklarına rağmen gerçekleşti. Birçok alanda miting alanları sendika kortejlerinden daha yoğun olarak siyasal güçler ve alana bireysel olarak gelen insanlarla doldu.

Ne var ki, 2017 1 Mayıs'ı geçmiş yıllara nazaran daha güçlü geçmesine rağmen işçi sınıfının damgasını vurduğu, dostu düşmana gücünü gösterdiği bir gün olmanın uzağında kaldı.

Gerici sendikal odaklar işçi sınıfını siyasal iktidara yedeklemek için canhıraş bir şekilde çırpınırken, DİSK ve KESK'in organizasyonunda gerçekleşen mitinglerde ise sınıfsal bir karşı koyuştan daha çok anayasa referandumu ve 'Hayır'ın yarattığı etki söz konusuydu.

2017 1 Mayıs'ında gerici sendikal odakların kirli hesapları, DİSK ve KESK bürokratlarının mücadele kaçınıklığı, sendikal bürokratik kastı aşacak devrimci işçi iradesinin gerekliliğini çok daha yakıcı bir şekilde ortaya serdi.

İstanbul da 1 Mayıs hazırlıkları genel olarak son 2 haftaya sıkışmış oldu. Referandum gündeminin 1 Mayıs'ın ön günlerine denk gelmesi bu sıkışmada önemli bir rol oynadı. DEV TEKSTİL İstanbul'da "birleşik, kitlesel ve devrimci ruhuna uygun" bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için referandumdan bir hafta önce toplantı çağrısı yaptı. DEV TEKSTİL'in çağrısı üzerine bir araya gelen sınırlı sayıda kurum, 1 Mayıs'ın birleşik, kitlesel ve devrimci ruhuna uygun örgütlenmesi için ön tartışma ve değerlendirme sürecini başlatmış oldu. Sermaye düzeninin baskı, yasadak ve zorbalığının yoğunlaştığı, devrimci ve ilerici güçleri kuşatmak için her yolu denediği bir dönemde; Taksim iradesi ve kararlılığının ayrı bir önem taşıdığı ve bunun için çaba sarf edilmesi gerektiği yönünde bir eğilim oluşturuldu. İkinci toplantıya daha geniş katılım sağlanması için adımlar atıldı.

Referandumdan sonra DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin 1 Mayıs gündemli toplantı çağrısı yapması üzerine, önden bir araya gelen bileşenler buraya katılım sağladılar. İlk toplantıda dörtlü bileşen adına konuşan Arzu Çerkezoğlu Taksim'in gündemlerinde olmadığını "uygun" biçimde ifade etmiş oldu. "İzinli" alanlar üzerinden değerlendirme yaptıkları ve bir sonuca vardıkları dörtlü adına yapılan konuşmada ifade edilmiş oldu. Yine de İçişleri Bakanı ve valiyle yapacakları görüşmede 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istediklerini ifade edeceklerini söylemiş oldular. Olumsuz sonuçlanacağını bildikleri halde...

Dörtlü adına konuşan temsilci(ler) toplantılarda 1 Mayıs'ın Taksim'de gerçekleştirilmesinin hükümetle müzakere ile mümkün olmadığını, bunun ancak fiili bir irade ve tutumla elde edilebileceğini, fakat dörtlünün fiili bir tutum almak gibi eğilimi olmadığını da ifade etmiş oldu(-lar). Böylelikle geçen sene sarf ettikleri "77 katliamının 40.yılında Taksim'deyiz" vb. gibi sözleri de unutmuş oldular.

Dörtlü bileşen; Taksim dışındaki bir alanı tercih etmelerini artıran baskı ve saldırılarla gerekçelendirmeye çalıştı. Geçen sene de benzer gerekçelerle "Bir seferliğe mahsus" diyerek Bakırköy'ü tercih etmişlerdi. Fakat unutulmuş bir gerçek var: Sermaye düzeninin baskı ve saldırıları karşısında her geri adım atış, bu baskı ve saldırıların daha da artması demektir.

Referandum süreci AKP iktidarının gerici emellerine ulaşmak için ne kadar arsızlaşabileceğini bir kere daha bütün açıklığıyla göstermiştir. Böyle bir süreci yaşamışken dinci-gerici iktidarın keyfi yasaklarına boyun eğmek, kitleleri moral ve manevi açıdan fazlasıyla zedeleyecektir. Dahası gericiğin her türlü saldırısı karşısında çaresiz bırakacaktır. Keza bu tabloyu tersine çevirmenin olanaklarının en fazla olduğu ve Taksim iradesinin ortaya konulmasının geçmiş senelere göre

İstanbul 1 Mayıs'ının ardından...

daha güçlü dayanaklara sahip olduğu bir dönemde başka bir alanın tercih edilmesi ayrı bir sorun olarak orta yerde durmaktadır.

Dörtlü bileşenin dışında kalan birçok siyasi çevre de Taksim dışında bir alanın tercih edilmesi gerektiğini savunmuş ve kendilerince gerekçelendirmeye çalışmıştır. 2016 1 Mayıs'ında Taksim'de olunması gerektiğini ifade eden fakat Bakırköy kararı çıktığında buna uygun davranan bir dizi kurum, bu sene Taksim olması yönünde eğilim dahi ifade etmemiştir. DEV TEKSTİL'in çağrısıyla önden bir araya gelen güçler ve başka bir dizi kurum dörtlünün kararının Bakırköy olduğunun bilinmesine rağmen son ana kadar birleşik 1 Mayıs'ın önemi ve politik bir tercih olarak Taksim'de olunması gerektiği yönünde geniş bir taraflaşma yaratmak için çaba sarf etmişlerdir. Bunun içindir ki önden ortak Taksim çağrısı yapılmamış, göstermelik yapılan toplantıların dahi sonuçlanması için beklenilmiştir.

Nihayetinde İstanbul'da iki farklı 1 Mayıs gerçekleştirilmiştir. Bu durumun gerisinde kendi başına bir alan tercihi değil politik/sınıfsal tutumlar yer almaktadır. Düzenin kendi hukukunu, yasalarını, kurumlarını dahi işlevsiz hale getirdiği ve bunu alenen yaptığı bir dönemde, yasalara boyun eğmek benzer saldırıların önünde güçlü bir barikat kurmanın olanaklarının zayıflatılması anlamına geliyor. Keza referandumla ortaya çıkan tablo tüm açıklığıyla bir kere daha düzen siyasetinin "sol" kanadının da, AKP iktidarının keyfi uygulamalarının toplum nezdinde meşrulaştırılmasına hizmet ettiğini göstermiştir. Böyle bir tablo karşısında devrimci ve ilerici güçlere düşen görev düzen siyasetinin alternatifsiz olduğunu düşünen ve çıkış arayan toplumsal kesimlerin tepkisini örgütlemek ve sokağa taşımaktır. Birleşik bir Taksim iradesini ortaya koymak, bunu da kapsamakla birlikte düzenin her türlü saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik ve dışa dış mücadelesini örgütlemek, fiili-meşru mücadele yollarını göstermek için önemli bir adım olacaktır. Keza reformist sol hareketin önemli bir kısmı buna uygun davranmak yerine icazet sınırlarında hareket etmeyi tercih etmiştir.

TAKSİM İRADESİ ALAN TERCİHİ DEĞİL POLİTİK BİR TARAFLAŞMADIR!

Taksim iradesini ortaya koyan kurumların önemli bir kısmı meseleyi alan tartışmasından ziyade politik bir tutum ola-

rak ifade etmişlerdir. Keza Taksim kararlılığı gösteren kurumlarla gerçekleştirilen toplantılarda, yaşanan ayrışmanın politik önemine vurgular yapılarak buna uygun bir hat çizilmeye çalışılmıştır. Ne yazık ki, bir takım hazırlıkların ve netleşmelerin son günlere kalması ayrışmanın politik mahiyetinin gerektiği gibi anlatılmasını sınırlamıştır.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin Bakırköy tutumunu resmileştirmesinin ardından Taksim iradesi gösteren kurumların belirsizlikleri ve bazı kurumların dar eylem algıları, çeşitli kaygıları vb. de sınırlı olan zamanın bir kısmının yitirilmesine neden olmuştur. Nihayetinde asgari bir ortaklaşmanın sağlanması ile Taksim iradesini ortaya koyan kurumların ortak deklarasyon yayınlaması sağlanmıştır.

Taksim 1 Mayıs'ı için oluşturulan hat asgari bir ortaklaşmanın ürünü olarak şekillenmiştir. Ortak açıklamaya imzacı olan ve olmayan kurumlar yapılan toplantıda ortak iradeye uygun hareket edeceklerini beyan etmişlerdir. Keza 1 Mayıs gününde (toplanma yeri, saati, ortak pankart vb.) ortak metne imzacı olan ve olmayan kurumlarla birlikte belirlenmiştir. 1 Mayıs sabahı kurum temsilcileri tekrar bir araya gelerek somut duruma göre hareket planını gözden geçirilmiştir.

EKSİKLER VE İRADE DİŞİ TUTUMLAR

1 Mayıs günü, ortak irade oluşturan kurumların organize hareket etmesinde önemli bir dizi eksiğinin olduğu görülmüştür. Bunların başında kurumların güçlü bir eylem komitesi oluşturamaması ve olasılıkları enine boyuna değerlendirememesinin payı büyüktür. Bu da daha bütünlüklü hareket etmenin önünde engele dönüşmüştür.

Fakat bütünlüğün ve ortak iradenin zayıflatılmasında en büyük payın ortak iradeye aykırı davranış sergileyen çevrelere ait olduğunu da buradan ifade etmiş olalım. Bazı çevrelerin sergilediği tutumların provakatif biçimler aldığı da altını kalınca çizelim.

Kısaca değinecek olursak; toplanma yerinde bir araya gelen kurum temsilcileriyle yolun kapatılması ve kortej düzenine geçilmesi için bir zaman belirlenmiştir. İnşaat-İş ve birlikte hareket ettiği çevre toplanma yerine geldiklerinde diğer kurumların temsilcileriyle muhatap olmadan, ters yönden gelen trafik akışını kapatarak, eylem birliğine uygun olmayan davranışlar sergilemişlerdir. Bu davranışları üzerine ortak karar kendilerine ifade edilmiştir. Aynı çevre, hiçbir bileşene sormadan, henüz toplanma saati

dahi gelmeden ve hiçbir kurumla görüşmeden yürüyüşü başlatmaya çalışmıştır. Diğer kurumların iradesini hiçe sayan bu tutumları üzerine tekrar uyarılarda bulunmamıza rağmen agresif tavırlarla tutumlarını sürdürmüşlerdir. Ortak iradeye uygun davranan kurumların toplanma saatini bekleyeceğini ifade etmemiz üzerine "kendi başlarına yürümeye" başlamışlar, fakat "yürüyüşlerini" en fazla 15 metre sonra sonlandırmışlardır.

Bahsi geçen çevrenin 1 Mayıs gününün planlanmasında yer almasına rağmen, buna uygun davranmaması ve provakatif yöntemlere başvurusu eylemin bütünlüğüne olumsuz etkide bulunmuştur. Zira zamansız ve irade dışı davranışlar 11.00'de toplanma alanında olmak için harekete geçen önemli bir kitlenin bir araya gelmemesi sonucunu doğurmuştur.

Benzer bir değerlendirme Partizan çevreleri için de yapılabilir. Yaşadıkları sorunları alana taşıyan Partizan güçleri polis saldırısından kısa bir süre önce birbirleriyle arbede yaşamışlardır. Kortejin önünde ve arkasında, aynı zaman diliminde yaşanan disiplinsizlikler bir araya gelen kitlenin dikkatinin de dağılmasına yol açmıştır.

Sermaye düzenine ve icazetçi anlayışlara karşı anlamlı bir tutumun sergilenmediği böylesi bir anda keyfi ve dar grupçu davranışların hiçbir meşruiyeti yoktur. Bu davranışlar sadece Taksim iradesinin zayıflatılmasına hizmet etmiştir.

1 MAYIS İRADESİ KAZANMIŞTIR

Devletin tüm baskı ve tehditlerine rağmen, dar grupçu, gösterişçi çevrelerin bozucu davranışlarına rağmen kazanan Taksim iradesi olmuştur. Devrimci ve ilerici güçlere düşen görev bu iradeyi güçlendirmek ve sermaye düzenine karşı güçlü bir mücadelenin zeminine dönüştürmektir. Yaşanan eksikliklerin ve keyfiliklerin üzerine giderek 2018 1 Mayıs'ına bugünden hazırlanmaktadır. Bugünden düzene ve icazetçiliğe karşı fiili meşru mücadele hattını güçlendiren adımlar atmaktadır.

Taksim dışında gerçekleştirilen 1 Mayıs göstermiştir ki, kitlesel ve tarihsel misyonuna uygun 1 Mayıslar bu ülkede Taksim Meydanı'nda gerçekleştirilmiştir. İşçiler, emekçiler, gençler ve diğer toplumsal kesimler için başta politik ve moral önemi olan Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs'a açılması ancak fiili meşru mücadeleye hattıyla mümkündür.

Sermaye düzeni geniş kitleler şahsında Taksim'in politik ve moral açıdan önemini gördüğü için yasakları devreye sokmaktadır. Böylece sömürüye ve baskıya karşı gelen kitlelerin iradesini teslim almaya çalışmaktadır. Bu saldırıları parçalamak ve bertaraf etmek için önümüzdeki süreçte devrimci, ilerici güçlere önemli görevler düşmektedir.

1 Mayıs'ta Taksim iradesi

Taksim Meydanı'nı 1 Mayıs'a kapatan sermaye devleti, Taksim'e çıkılmasını engellemek için yolları kapatarak, polis saldırıları gerçekleştirdi.

Günler öncesinden Taksim Meydanı'na polis bariyerleri yığarak hazırlık yapan sermaye devleti, sabah saatlerinden itibaren Taksim Meydanı'nı polis ablukasına aldı. Meydandan Tünel'e kadar İstiklal Caddesi'ne açılan tüm cadde ve sokaklar, demir bariyerlerle kapatıldı. Her cadde ve sokağın başında polisler konuşlandırıldı. Ayrıca Taksim'e çıkan tüm yollarda ve kavşaklarda trafik polisleri yer aldı.

Sermaye devletinin 1 Mayıs yasağına karşı Taksim iradesi gösteren devrimci ve ilerici güçler, saat 11.00'de Zincirlikuyu'da toplanarak Taksim'e doğru yürümek istedi. Aralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın da (DEV TEKSTİL) olduğu devrimci ve ilerici güçler Gayrettepe'de toplanırken, tüm kurumlar ortak pankart arkasında kendi pankart ve flamalarıyla yer aldı. Ancak Alinteri ortak iradeyi ve uyarıları hiçe sayarak İnşaat-İş Sendikası ile birlikte kitlenin önüne geçti.

Taksim'e doğru sloganlarla yürüyüş

başlarken polis plastik mermi yağdırarak kitleye saldırdı, burada gözaltılar yaşandı. Ara sokaklara ve Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru çekilen kitle yeniden toplanmaya çalışırken birkaç kez daha polis saldırısına uğradı. Zincirlikuyu-Mecidiyeköy bölgesinde gözaltılar yaşanırken, polis Profilo AVM önünde basın çalışanlarını da gözaltına almaya çalıştı ancak başarılı olamadı.

Saat 13.00 itibarıyla de Taksim 1 Mayıs'ının sonlandırıldığı açıklandı. Taksim 1 Mayıs'ını örgütleyen devrimci ve ilerici güçler, saat 19.30'da Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde gözaltıları protesto etti.

150'DEN FAZLA GÖZALTI

Avukat örgütleri tarafından oluşturulan

kriz masası, Taksim 1 Mayıs'ında İstiklal Caddesi, Talimhane, Beşiktaş, Okmeydanı, Gayrettepe, Zincirlikuyu ve Mecidiyeköy'de 150'den fazla kişinin gözaltına alındığını açıkladı. Gözaltına alınanların büyük çoğunluğu serbest bırakılırken, aralarında DGB ve DLB'lilerin de olduğu 23 kişi ertesi gün Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde "terör savcılığı"na çıkarıldı. Buradaki ifadelerin ardından tüm gözaltılar serbest bırakıldı. İfadenin ardından polis aracında bekletilen iki DGB'li polis tarafından yere yatırılarak darp edildi, boğazları sıkılarak işkenceye uğradılar.

"1 MAYIS ALANI TAKSİM'DİR YARGILANAMAZ!"

Gözaltıların serbest bırakılmasıyla adliye önünde basın açıklaması yapılarak Taksim iradesi sahiplenildi, gözaltı terörü protesto edildi.

SENDİKAL BÜROKRASİDEN "ANMA"

Öte yandan, 1 Mayıs'ta başka alanlara ve kentlere giden sendika konfederasyonlarının Taksim Anıtı'na çelenk bıraktığı görülürken, Türk-İş üyesi bir grup meydana anma yaptı.

Mitingden notlar:

- Bakırköy Halk Pazarı bariyerlerle ve polis noktaları ile tecrit edildi.

- Arama noktasında gözaltına alınan PSK'lılar gözaltındaki arkadaşlarının isimlerinin kürsüden okunmamasını protesto ederek kürsü önündeki bariyerlere yüklendiler. Tertip komitesi ile yapılan görüşme sonucunda gözaltına alınan üç kişinin adı kürsüden okundu ve serbest bırakılmaları istendi.

- Kürsünün iki yanına yerleştirilen dev ekranlarda Bakırköy mitinginden karelere yer verilirken Taksim Meydanı'na yürüyen ve polisin saldırısı ile karşı karşıya kalan ilerici devrimci güçlerin eylemlerinden karelerin az sayıda da olsa yer bulması dikkat çekti.

- DİSK'in katılımının son derece zayıf olduğu gözlemlenirken DİSK ve KESK kortejleri alana girdikten kısa bir süre sonra mitingden ayrıldılar.

- DİSK kortejinde yer alan sendikaların pankartlarında kıdem tazminatı hakkı ön plana çıktı. Taksim'i selamlayan sloganlar da DİSK kortejindeki işçiler tarafından sıklıkla atıldı.

- KESK, TKP, Haziran, EMEP, HDP ve Halkevleri mitinge kitlesel olarak katıldı.

Bakırköy'de 1 Mayıs mitingi

tüm bunlar karşısında mücadele yürütüklerini söyledi.

Beko'nun konuşmasının ardından kürsüden yapılan anonslarda "TKP ve Genel Başkanı Erkan Baş aramızda" denildi. Bunun üzerine kürsünün önünde yer alan bariyerlere yönelerek bir süre sloganlarla protestolarını sürdüren TKP'liler daha sonra alandan ayrıldılar. TKP kitleleri alandan ayrıldıktan sonra ise kürsüden "TKP ve Genel Başkanı Aydemir Güler aramızda" anonsu geçildi.

KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen ise Taksim iradesini ortaya koyanları es geçti. Referandumun şaibeli sonuçlarına, ihraçlara, ayrımcılığa, iş cinayetleri-

ne ve birçok saldırıya değinen Özgen, direnişçi kamu emekçilerinin direnişlerini ifade etmekten imtina etti.

TMMOB ve TTB yöneticileri de mitingde konuşma yaptı.

Mitingi örgütleyen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin dışında alanda yer alan kurumlar adına okunan ortak açıklamada referandum sonucunda kitlelerin siyasal iktidarın saldırılarına 'Hayır' dedikleri ifade edilerek tek tek içeride ve dışarıda yürütülen saldırganlık teşhir edildi.

Açıklamanın ardından Kardeş Türkülerin ezgileriyle miting sona erdi.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin örgütlediği 1 Mayıs Bakırköy mitingi saat 11.00'de kitlenin iki kolda toplanması ile başladı. Mitinge sol güçler de katıldı.

Alana girişte her iki yürüyüş kolu için de iki ayrı arama noktası konuldu. İncirli yürüyüş kolunda yer alan arama noktasında üç kişi flamalar sebebiyle gözaltına alınırken kitlenin tepki göstermesi üzerine polis havaya ateş açtı.

Marmara Forum'dan başlayan yürüyüş kolunda yer alan arama noktalarında ise TKP'nin taşıdığı dövizler ve pankartlar polis tarafından tek tek götürüldü.

Alanda saygı duruşunun ardından DİSK Korosu seslendirdiği marşlarla sahne aldı.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, "Taksim'e çıkmaya çalışan arkadaşlarımız, yoldaşlarımız gözaltına alınmış. Onların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi. Taksim iradesine sadece bu sözlerle değinen ve görev savan Beko, bir gün önce Kazancı Yokuşu'nda söylediği sözleri ise unuttu. Taksim Meydanı'nın yasaklanmasına ve Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs alanı oluşuna değinmeyen Beko, konuşmasında kıdem tazminatı, taşeron çalışma sistemi ve ihraçlara değinerek

Ankara 1 Mayıs'ında 'Hayır' çağrısı

Ankara'da 1 Mayıs mitingi baskı ve dayatmalara rağmen, on bini aşkın kişinin katılımı ile gerçekleşti. Miting boyunca 'Hayır' çağrıları hiç eksik olmadı. 1 Mayıs öncesinde yaşanan referandum süreci, Ortadoğu'da süren savaş ve yeni savaş çıkartkanlıkları, kıdem tazminatının gaspı planı, kiralık işçilik yasası, sürekli ve hızla yayınlanan KHK'larla devam eden ihraçlar gibi işçi ve emekçileri hedef alan saldırılara karşı hep bir ağızdan 'Hayır' sesi yükseldi.

Farklı yerelerde miting öncesi buluşmalar gerçekleşirken, saat 11.00'de Sincan'da bir araya gelen emek ve demokrasi güçleri Lale Meydanı'nda bir kutlama yaptı. Kutlamada söz alan Eğitim Sen 4 No'lu Şube Başkanı Gülhan Şimşek'in konuşması ve çekilen halayların ardından mitingin yapılacağı Dikimevi'ne doğru harekete geçildi. Ankara Garı önünde de 10 Ekim Katliamı'nda yaşamını yitirenler için saat 10.04'te anma gerçekleştirildi.

Kolej Meydanı'nda yürüyüş için arama noktalarından giriş yapılırken polis dayatmaları ve sansürle karşılaşıldı. OHAL, KHK, saray, diktatörlük gibi sözcükler pankartlardan kesildi. Yürüyüş yolu boyunca polis tarafından iki noktada arama noktası konuldu. İlk arama noktasında X-ray cihazının olması dikkat çekiciydi. Arama noktalarının geçilmesi ile birlikte Kolej Meydanı'na kurulan büyük sahnenin etrafında kitleler yerlerini almaya başladı.

"Güvenceli iş, güvenli gelecek, Demokrasi ve Özgürlük için Yaşasın 1 Mayıs" şiarlı DİSK, KESK, TMMOB, ATO, ASMMMO ortak pankartı alana giriş yaptı.

BDSP "Savaşa, sömürüye ve kölelik düzenine HAYIR!" pankartı ile, DGB-DLB "Gün gelir zorbalardan kalmaz gider!" ortak pankartı ile yürüdü. Ankara İşçi Meclisi de, "Ücretli köleliğe ve emperyalist barbarlığa karşı 1977 ruhuyla geliyoruz!"

huyyla geliyoruz!" pankartları ile Ankara 1 Mayıs'ında yerini aldı. Sincan İşçi Birliği ve taşeron işçileri önlükleri ile Ankara İşçi Meclisi'nde yer alırken Klisom işçileri de "Dünya emeğin olmalı!" pankartı ile Ankara İşçi Meclisi ile birlikte yürüdü.

KESK'e bağlı sendikaların önünde ihraç edilen kamu emekçileri yürürken, KESK kortejinde KHK ve ihraçlara karşı tepkiler öne çıktı.

Ankara Üniversitesi ve ODTÜ öğrencilerinin coşkulu kortejlerinde KHK ile üniversitelerden uzaklaştırılan akademisyenlere destek vurgulandı.

TKP, Halkevleri, BHH, HDP, PSAKD, Dersimliler, SYKP, Partizan, DP, EHP, SEP'in de içinde olduğu ilerici sol güçler de mitingde yer aldılar.

Kitlenin büyük bir kısmının alana girmesinin ardından miting programı başladı. İlk önce tertip komitesi adına ortak açıklama yapıldı. Açıklamada son süreçte daha da yoğunlaştırılan saldırı programlarına, tek adam rejimine ve diktatörlüğe karşı 'Hayır' şiarı yükseltildi.

Ardından DİSK İç Anadolu Bölge Temsilciliği Başkanı Tayfun Görgün söz aldı. Kıdem tazminatının gaspı planları-

na dair yaptığı vurguların ardından devrimci işçilerin "Sendikalar göreve, genel greve!" sloganı atması karşısında kürsüden "Genel grev, genel direniş!" sloganı atıldı. Konuşmaların ardından Grup Tersname sahneye çıktı.

Miting programının sonunda, kitlenin büyük oranda dağıldığı bir anda, ihraç edilen kamu emekçileri kürsüye davet edildi ve ihraç edilen kamu emekçileri adına son KHK ile ihraç edilen ESM Şube Başkanı Volkan Yaramış'a söz verildi. İhraçları kabul etmediklerini belirten Yaramış, mücadelelerinin süreceğini vurguladı.

Miting, Mehmet Özer'in "Bıçak kemikte" şiirini okumasının ardından sona erdi.

TANDOĞAN'DA TÜRK-İŞ MİTINGİ

Türk-İş tarafından 1 Mayıs mitingi merkezi olarak binlerce kişinin katılımı ile Ankara Tandoğan Meydanı'nda gerçekleştirildi. Farklı kentlerden gelen Türk-İş üyesi işçiler hipodromda toplanarak kortejler halinde Tandoğan Meydanı'na giriş yaptılar.

Başta çevre iller olmak üzere farklı

kentlerden katılımın olduğu mitingde Türk Metal'in katılımı dikkat çekti. Bosch çalışanları, Tofaş çalışanları ve Oyak Renault çalışanları pankartları açıldı. Mercedes işçilerinin örgütlü olduğu Türk Metal Aksaray Şube de katılım gösterdi.

Petrol-İş Sendikası, Maden İşçileri Sendikası ve Yol-İş Sendikası da mitingde kitlesel katılım gösteren sendikalardı.

Şube pankartları ve sendika flamalarının yanı sıra, kortejlerin büyük çoğunluğunda Türk bayrakları taşındı. Kıdem tazminatının fona devredilmesi, kiralık işçilik ve taşeron kadro talebi kortejlerde dövizlerde ve sloganlarda öne çıktı. Güvenlik-İş Sendikası, taşeron kadro talebini pankarta taşıırken, Yol-İş Sendikası ise "OHAL, bu hal, şu hal-Ne olacak bizim hal" pankartı açtı.

Şube başkanı bir süre önce tutuklanan TÜMTİS Ankara şube üyeleri ise, "Şube başkanımız serbest bırakılsın" talebini öne çıkardılar ve "Gün gelecek devran dönecek AKP işçiye hesap verecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını sıklıkla attılar.

Tez Koop-İş Sendikası ve Basın-İş Sendikası ise coşkuları ile dikkat çekerken, TGS basına yönelik saldırıları ve gazetecilerin tutuklanmasını protesto etti.

Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra Vatan Partisi ve TGB de mitingde katılım gösterdi.

Tüm katılımcıların alana girmesinin ardından "Şehitler ve 15 Temmuz'da yaşamını yitirenler" için saygı duruşunun ardından İstiklal Marşı okundu. Ergün Atalay ve Pevrul Kavlak'ın konuşmalarının ardından miting sona erdi. Kürsüden 15 Temmuz vurguları sıklıkla yapılmasına rağmen, işçi kortejlerinde kıdem tazminatı, kiralık işçilik ve taşeron sorunu belirgin şekilde öne çıktı.

Bursa 1 Mayıs'ına 4 bin işçi ve emekçi katıldı

Bursa'da 1 Mayıs, Tertip Komitesi'nin çağrısıyla Bursa İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünden başlayan yürüyüşe DİSK, KESK, TMMOB, TTB, Eğitim-İş ve Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların yanı sıra ilerici ve devrimci örgütler katıldı. Yürüyüşle Atatürk Stadyumu'na gelinerek burada miting programı başlatıldı. ÇHD, TOMİS ve MİB de mitingde yerini aldı.

Birleşik Metal-İş kortejinde kıdem tazminatının gaspına karşı sloganlar atılırken, Prysmian işçileri ayrı bir pankart ve büyük bir Türk bayrağı açarak, ara ara "Ne Mutlu Türküm diyene!" sloganları attı. DİSK kortejinde kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesi, KESK kortejinde ise KHK ile ihraç saldırıları sloganlarla protesto edildi.

Türk-İş'in Ankara çağrısına rağmen 1 Mayıs'ı Bursa'da kutlayan Yol-İş Sendikası üyeleri de geniş katılım gösterdi.

ÇHD'liler arama noktasında polisin dayatmasıyla karşılaştı. KHK ile kapatıldığı için "Bursa ÇHD" yazısı pankarttan kesildi. Alevi dernekleri tek bir pankartın arkasında mitingde katıldı.

Alana girişte pankart ve dövizler tek tek kontrolden geçti. "Saray", "Bilal", "Diktatör" yazan pankart ve dövizler alınmadı.

Sınıf devrimcileri "İşçilerin birliği ser-

mayeyi yenecek! - Metal İşçileri Birliği" pankartı arkasında, çeşitli taleplerin olduğu dövizleriyle mitingde katıldı. Ücretli kölelik düzenini teşhir eden, devrim ve sosyalizm şiarlarını haykırdılar.

Kitlenin miting alanına gelmesinin ardından '77 1 Mayıs'ında katledilenler şahsında yapılan saygı duruşuyla program başlatıldı.

Tertip komitesi adına konuşmayı Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube

Başkanı Ayhan Ekinci yaptı. Ekinci'nin konuşma aralarında kürsüden slogan atılmaya çalışılırken, MİB'liler "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla miting alanını inlettiler. Sloganların etkisinden kurtulamayan Ekinci, konuşma metnini karıştırdı, iki defa okudu.

Ekinci'nin konuşmasının ardından İlkan Akkaya sahne aldı, türkü ve marşlarla devam eden miting programı, davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

HDP'nin kürsüden selamlandığı sırada Birleşik-Metal-İş üyesi Prysmian işçilerinden bir grup, HDP'nin alana gelmesini bir provokasyona çevirmeye çalıştı. Kürsüye su fırlattılar, yapılan bu taşkınlığa diğer işçilerin izin vermemesiyle, alandan ayrıldılar.

Sendikaların katılımı zayıf olmasına rağmen, katılan emekçiler coşkuluydu.

4 bine yakın işçi ve emekçi alanı doldurdu.

MİB Ayhan Ekinci'yi niye protesto etti?

Metal İşçilerin Birliği (MİB), Bursa'da örgütlenen 1 Mayıs mitinginde, Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci'yi Tertip Komitesi adına konuşma yaptığı sırada protesto etti. Konuşma boyunca MİB'liler "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını atarken, Ekinci sloganları bastırmaya çalışırken konuşma metnini karıştırdı ve iki defa okudu.

MİB'in 1 Mayıs mitinginde Ekinci'yi protesto etmesinin nedeni öğrenildi. Protestonun gerekçelerinden biri genel olarak sendikal bürokrasiye duyulan öfke olurken, diğer yanı Ekinci'nin geçtiğimiz günlerde sendikaya üye olmak isteyen işçilerin başvurusunu reddetmesi oldu.

Edinilen bilgiye göre, Bursa'da bulunan bir metal fabrikasında çalışan 30 işçi, işten atılmayı da göze alarak e-devlet üzerinden Birleşik Metal-İş'e üye oldu. Ancak Ekinci'nin başında bulunduğu Birleşik Metal-İş Bursa Şube yönetimi, e-devlet üzerinden üye olan işçiler arasında MİB'li kimliğiyle tanınan bir işçinin de olması nedeniyle, başvuruları reddetti. Ekinci'nin "yaverliğini" yapan Mustafa Şen de üyelik girişi ya-

pan işçileri arayıp "Neden üye oldunuz" diye azarlarcaına konuştuğundan sonra, sendikaların kapıları işçilere kapatıldı. Bu durum üzerine işçiler büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Ekinci'nin bu tutumuna rağmen 1 Mayıs kürsüsünden özgürlük ve sendikalaşma üzerine nutuk atması karşısında sessiz kalamayacağını belirten MİB şu açıklamayı yaptı:

"Sendikayı kendi dükkanı sanan, tepe tepe kullanan, zenginleşen bu ağa, bir de 1 Mayıs kürsüsüne çıkıp haktan, özgürlükten, sendikalaşmak isteyen işçi-

lere uygulanan baskılardan bahsetmez mi? Tam bir ikiyüzlülük, tam bir sahtekarlık! MİB olarak bu ikiyüzlülüğü, bu sahtekar sendika beyinin arsızca nutuk çekmesini sindiremezdik, buna izin veremezdik, onu ses çıkarmadan dinleyemezdik. Nitekim ağızından ne çıkarsa çıksın 'Kahrolsun sendika ağaları!' diye haykırarak onun gerçeğini yüzüne vurduk. Vurmaya da devam edeceğiz!"

Öte yandan, Bursa'da Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin yüzde 80'inin Ekinci'yi istemediğini belirten MİB, Ekinci'yi

ayakta tutanın sendikaların genel merkez yönetimi olduğunu, "MİB'lileri sendika üyesi yapma" talimatının da genel merkez yönetimi tarafından verildiğini ifade etti.

MİB ayrıca şunları dile getirdi: "O yönetim ki pek çok fabrikada muhalif avındadır. İtiraz eden, muhalefet eden tüm işçileri ayıklamaya çalışmakta, baskı kurmakta ve hatta işten attırmaktadır. Çünkü metal işçisi artık bu beylerin metal işçisinin sırtında nasıl da bir kambura döndüğünü iyi biliyor. Onlardan kurtulmadan mücadelede ileriye gidemeyeceğini iyi biliyor."

Birleşik Metal-İş'i Türk Metal'leştiren bu sendika ağalarından metal işçisi elbet hesap soracaktır! Birleşik Metal-İş'i kendi küçük dükkanı gibi gören, işçi aiddatları üzerinde sefa süren Ayhan Ekinci gibilerinden metal işçisi mutlaka kurtulmalıdır!

Renault işçisi direnirken Kanarya Adalarında tatil yapan Ayhan Ekinci ve Birleşik Metal-İş'i mesken tutmuş sendika beyleri yaptıklarınız yanınıza kâr kalımayacak."

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda 1 Mayıs

İzmir 1 Mayıs'ı için Aliğa'da Petrol-İş, DİSK, Eğitim Sen ve Aliğa CHP, Petrol-İş Sendikası önünde toplanarak merkezde yol kapatıp Demokrasi Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdikten sonra arabalarla Cumhuriyet Meydanı'na geçti. Çiğli Belediyesi Kafesan işçileri belediye önünde toplanarak coşkulu sloganlarla, halaylarla bir araya geldi. Buradan otobüslerle Konak'ta buluşularak yürüyüşe geçildi. Ege İşçi Birliği, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Gençlik Birliği'nin içinde olduğu siyasi parti ve örgütler Cumhuriyet Meydanı'ndan; DİSK, KESK, Haziran Hareketi, Anarşistler Konak Pier önünden Cumhuriyet Meydanı'na ve oradan Gündoğdu Meydanı'na yürüyüşü başlattılar. Diğer toplanma alanı ise Liman oldu. Türk-İş bu koldan yürüdü.

Geçen yıllara göre kan kaybeden gö-rüntü ile Genel-İş'in sayısı iki bin civarında kalırken, Birleşik Metal-İş örgütlü olduğu fabrikalardan temsili düzeyi bile yakalayamayacak bir sayıda katılım gösterdi. Genel olarak sol, sosyalist ve ilerici kurum ve partiler 1 Mayıs özelinde kitlelerinde yarı yarıya düşüş yaşadılar. Bu olumsuzluklara rağmen yürüyüş sırasında kitlenin coşkulu olduğu gözlemlendi.

Türk-İş'in en kitlesel sendikası Belediye-İş'ti. Petrol-İş İzmir Şube de Mehter Marşı ve Türk bayraklarıyla yürüdü. Hiçbir talebin yer almadığı, sadece Petrol-İş yazılı bir pankartla 1 Mayıs'a katıldılar. Türk Metal İzmir Şube coşkusuz ve ruhsuz bir katılım sağladı. Tez Koop-İş, Türk-İş sendikaları içinde en coşkulu ve canlı kortejdi. "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganı coşkuyla atıldı. Ardından Haber-İş, Sağlık-İş, Basın-İş ve Teksif yü-

rüdü. Basın-İş'te öne çıkan slogan kıdem tazminatı üzerineydi. Coşkulu kortejlerden biriydi. Yol-İş'in geçen seneye oranla katılımı oldukça zayıftı. Koop-İş ise canlı kortejlerden biriydi. "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!" öne çıkan sloganlar arasındaydı. Petrol-İş Aliğa Şube ise cansız ve ruhsuz bir katılım gösterdi. Ardından en canlı kortejlerden biri olarak Deriteks yürüyüşe geçti. Katılımları, disiplinleri ve görselemleriyle dikkat çeken sendikalardan biriydi. Öne çıkan sloganları ise "İşçi memur el ele genel greve!" sloganıydı. En düzenli ve disiplinli kortejlerden biri de TÜMTİS

kortejiydi. Öne çıkan sloganları ise "İzmir uyuma 'Hayır'ına sahip çık!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıydı.

İzmir 1 Mayıs'ında bu sene öne çıkan en önemli yan sendikalardaki işçi katılımının zayıflığı denebilir. Binlerce üyesi bulunan Birleşik Metal-İş'in 100 kişiyle katılımı son bir senedir İzmir'deki mücadeleye anlayışlarından bağımsız ele alınmaz. Petrol-İş'in İzmir ve Aliğa şubelerinin 6000 kişilik üyeleriyle toplamda 1000 kişiyi bile bulmayan bir katılım ise gerek sözleşme süreçlerinin ağırlığı gerekse son dönemde sendikasızlaştırma saldırısına karşı güçsüz biçimde verilen

yanıt olarak değerlendirilebilir. Aynı biçimde 10 bin üyesiyle övünen Genel-İş'in 2000 işçiyi katılımı imzalanan sözleşme süreçlerinden ve sendikal anlayıştan bağımsız ele alınmaz. KESK'in ve Eğitim Sen'in katılımının düşük ve coşkusuz olmasının da yaşanan ihraç sürecinden ve İzmir'den anlamlı bir yanıt üretilememesinden kaynaklandığı söylenebilir.

Alanda bağımsız katılımın ise kitlesel olması dikkat çeken bir diğer unsur olurken kürsüde belediye başkanlarının 1 Mayıs'a verdikleri "destek" reklama konu edilirken kimi işçi kortejlerinden ve kitleden tepki çekti.

1977 1 Mayıs katliamının 40. yılını geride bıraktık. 1 Mayıs günü televizyon kanallarının hemen hepsi 1 Mayıs'a yönelik yayın yaptı. Sabah saatlerinde Taksim ve Bakırköy'den canlı yayın yapılırken, ekranlarda 1 Mayıs Marşı çalındı. Taksim Meydanı'nın etrafında alınan yoğun "güvenlik önlemleri" tekrarlanıp durdu. 1 Mayıs alanı denilince Taksim Meydanı akla gelirken, düzen medyası tedirginlik havası yaratarak, işçilerin, emekçilerin alana gelişinin önüne geçmek istiyordu. Sendika ağalarının 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlayacaklarını açıklaması dahi Taksim Meydanı'na kitlesel bir işçi katılımı korkusu yaşamasına engel olamıyordu.

Bakırköy çağrısının aksine, Taksim ısrarında bulunan çeşitli sendika ve dev-

Taksim'de işçiler vardı, işçiyi satanlar Bakırköy'deydi!

rimci kurumların öncülük ettiği Taksim 1 Mayıs çağrısı ise anlamını ve önemini koruyordu. Sabah saatlerinden itibaren toplanan ilerici-devrimci kurumlara kol-luk güçlerinin saldırısı ise hiç gecikmedi. Alanda bayraklarımızı, pankartlarımızı doğru düzgün açmamıza dahi müsaade etmeden, azgınca saldırıya geçtiler. Plastik mermilerle kitleye saldıran polis, devamında gaz bombaları, ses bombaları ile saldırısını daha da şiddetlendirdi. Devrimci işçiler olarak eylemin sonuna kadar pankartlarımızı açık tutmaya devam ettik.

Kitle az olmasına rağmen polisin saldırısı, Taksim iradesine boyun eğdirme amacı taşıyordu. İşçilerin Taksim iradesini kırmayı hedefleyen sermaye düzeni, böylece kıdem tazminatının fona devredilmesini ve gündemdeki birçok saldırıyı daha rahat hayata geçirmeyi umuyor. Haklarımızın güvencesinin militan mücadeleden geçtiğini çok iyi bilen sendika ağaları ise Bakırköy'de kıdem tazminatının fona devredilmesini yine "kırmızı çizgi" olarak ilan etmeye devam ediyorlardı.

Zincirlikuyu'daki saldırının ardından,

saldırısı ve Taksim yasağını protesto etmek için Kadıköy'de toplanan kitlenin yapacağı açıklama sırasında, polisin Süreyya Operası'nın dört bir yanını sarması ise sermaye düzeninin korkusunun devam ettiğini gösteriyordu. Akşam saatlerinde ise televizyon kanallarında, günün gözaltı bilançosu veriliyor, birçok yerde yapılan kutlamalara ve saldırılara yer veriliyordu. Ulusal bir kanalda, 1 Mayıs haberleri öncesi "Maden" filminden verilen bir görüntüde sendikacıların "kandırıldık" açıklamalarına işçilerin cevabı gerçeği yüzlerine haykırmak oluyordu. Bugün biz devrimci işçiler de gerçeği söylemekten vazgeçmiyoruz. "1 Mayıs alanı Taksim Meydanı'dır!

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Gebze ve İzmit'te binlerce işçi 1 Mayıs'a katıldı

Yoğun işçi katılımının olduğu, işçilerin fabrika pankartları ile yer aldığı Gebze 1 Mayıs'ı için saat 09.00'da Trafo Meydanı'nda toplanan kitle kortejlerini oluşturarak Gebze Sendikalar Birliği ana pankartının ardında sloganlarla Gebze Kent Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca ve Kent Meydanı'ndaki miting boyunca tüm kortejlerde dövizlerle, pankartlarla ve sık sık atılan sloganlarla kıdem tazminatının gaspı planına duyulan öfke öne çıktı.

Taksim Meydanı'nın işçilere kapatılması da "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganıyla kınandı.

Petrol-İş ve Birleşik Metal-İş sendikalarının yoğun katılım gösterdiği Gebze 1 Mayıs'ında Deriteks, Tek Gıda-İş, Lastik-İş, Kristal-İş, Umut-Sen, Belediye-İş, TÜMTİS, Hak-İş, Eğitim Sen, Eğitim-İş ve TMMOB kendi talepleri ile yer aldılar. BDSP, EMEP, Birleşik Haziran Hareketi, TKP 1920, ESP, HDP, ÜİD-Der, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Artvinliler Derneği de talepleri ve kortejleri ile Gebze 1 Mayıs'ındaydı.

11 gündür grevde olan Lastik İş'te örgütlü Corning Kablo fabrikasının tüm işçileri coşkulu bir şekilde 1 Mayıs alanında yerlerini aldılar.

Sınıf devrimcileri, "Sömürüye, savaşa, baskı ve gericiliğe karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" pankartı ile mitingde yer aldılar. Sermayenin saldırılarını teşhir eden sınıf devrimcileri Taksim 1 Mayıs'ına saldırıyı da sloganlarla kınadı.

"PATRONLARI VE HÜKÜMETİ UYARIYORUZ!"

Tüm kurumların Kent Meydanı'na gelmesi üzerine program başladı. İlk olarak saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından Gebze Sendikalar Birliği adına

Süleyman Akyüz ortak açıklamayı okudu. Daha demokratik bir ülke, daha güzel bir gelecek için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılan açıklamada, karanlığa teslim olunmayacağı ifade edildi. Grev, örgütlenme ve toplu sözleşme hakkına dönük saldırılara, kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine, güvencesiz, geçici taşeron çalışmaya, taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerine karşı Gebze meydanından yükselen sesle patronları ve hükümeti uyardıklarını belirten Akyüz, "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sınıf dayanışması" diyerek açıklamayı sonlandırdı.

Miting müzik dinletisi ve halaylarla sona erdi.

İZMİT

İzmit'te ise 1 Mayıs, Anıt Park'ta yapılan miting ile kutlandı. Yürüyüş Yolu'nda toplanan kitle polis bariyerlerle alanı

kapatması nedeniyle alana sığmadığı için çağrıcı kurumlar daha yerlerini almamasına rağmen yürüyüş erken başlatıldı.

En önde "Kıdem tazminatımız iş güvencemizdir, yok edilemez! Köleliğe karşı #Direnişçi" pankartı ile DİSK temsilî düzeyde katılımla yer alırken, ardından Emekli Sen korteji yer aldı. DİSK'in arkasından KESK yürürken TTB'nin arkasında "Doktor CHE'nin izinde yaşamı özgürleştirmeye!" pankartı ile Kocaeli Üniversitesi Tıp Öğrencileri Kolu yer aldı.

TMMOB Kocaeli İl Koordinasyonu ve TMMOB Çevre Mühendisleri Odası da yürüyüşte yerini aldı.

Dersimliler Derneği, Alevi Kültür Dernekleri ve çok sayıda kurumun katıldığı mitingde Kocaeli İşçi Birliği (Girişimi) "Kapitalizme, işsizliğe, emperyalizme, savaşa, sömürüye, açlığa, sefalete, yoksulluğa, eşitsizliğe, faşizme hayır! İşçiler

birliğe mücadeleye!" pankartı ile katıldı.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de kendi flamalarıyla mitingde yerini aldı.

Tüm kortejler alana girdikten sonra miting programı başladı. İlk önce demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde, iş cinayetlerinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından tertip komitesi adına konuşma yapan Hicran Turan, kıdem tazminatının gaspı planına, işsizliğe, iş cinayetlerine, KHK saldırılarına, anayasa değişikliğine, baskı ve saldırılara dair vurgular yaptı. Konuşmanın ardından müzik eşliğinde çekilen halaylarla miting sonlandırıldı.

1500'ü aşkın kişinin katıldığı mitingde DİSK temsilî düzeyde bir katılımla yer alırken DİSK Lastik-İş, üyesi işçilere miting saatinde kendi sosyal tesislerinde yemekli 1 Mayıs kutlaması yaptı.

Bu yılki 1 Mayıs iki ayrı tabloyu ortaya çıkardı. Bir yanda 1977 Taksim katliamının 40. yılında 1 Mayıs'ın ruhuna uygun, işçilerin-emekçilerin mücadele taleplerini haykırdığı ve her türlü devlet baskısına rağmen Taksim'de kutlamak isteyenler, diğer yanda devletin çizdiği sınırlarda, Bakırköy'de "çukurda" 1 Mayıs kutlayanlar...

1 Mayıs iki sınıfın karşı karşıya geldiği, emek ile sermayenin karşı karşıya geldiği bir kavga günüdür. Emegine sahip çıkarlar, alinteri için mücadele edenler ve devletin yasasını tanımayanlar bütün iradeleriyle, sınırlı sayıda da olsa kavga meydanında yerini almıştır. 1

1 Mayıs Taksim iradesi ve Bakırköy'de devletin icazet alanına sığınlar

Mayıs'ta Taksim iradesini koyanlar, devletin çizdiği icazet alanlarını tanımlıyoruz demişlerdir. Sermayeye ve onun kolluk güçlerine 1 Mayıs ruhuna uygun şekilde direnmişlerdir.

DİSK ve KESK'in başını çektiği, kendine sol, sosyalist diyenler ise kavga gününde teslimiyeti seçmişlerdir. Asla kabul edilmeyecek şekilde pankartlar, flamalar, dövizler tek tek kontrol edil-

miş ve 'yasaklı kelimeler' (OHAL, KHK) pankartlardan kesilmiştir. Sözüm ona "Boyun Eğme" diyenler, Nazım Hikmet resimlerini bile polis izniyle alana sokmuşlardır.

Boyun eğmeyenler, işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini dile getirenler, sermayeye mücadele edenler ise Taksim'de barikatlarda yerini almıştır.

Sendikamız DEV TEKSTİL Nisan ayı-

nın başından itibaren çağrıcısı olduğu 1 Mayıs Taksim mitinginin örgütlenmesinde azami çabalar göstermiştir. Özellikle tekstil işçileri bir araya gelirse, örgütlenirse her yaşağı aşabileceğini, devletin icazet alanlarına girmeyeceğini dosta düşmana göstermiştir. Haklarımız ve geleceğimiz için mücadele eden sendikamız Taksim'de yerini almıştır.

Taksimleri, 1 Mayısları kazanmak işçi sınıfının birim birim, bölüm bölüm, komite komite örgütlenmesinden geçer. Yarınları kazanmak ve geleceğe yürümek için önümüzdeki en önemli görev örgütlenmek ve birlik olmaktır.

DEV TEKSTİL ÜYESİ BİR İŞÇİ

İllerde 1 Mayıs mitingleri

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs birçok ilde yapılan mitinglerle kutlandı.

MERSİN

1 Mayıs, Mersin'de yürüyüş izni olmamasına rağmen binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla fiili yürüyüşün ardından Cumhuriyet Meydanı'nda kutlandı.

DİSK, KESK, TMMOB gibi emek ve meslek örgütlerinin yanı sıra ilerici ve devrimci kortejlerde coşkunun hakim olduğu mitingde, merkezi olarak Ankara'ya çağrı yapan Türk-İş'in Yol-İş, Petrol-İş, TÜMTİS, Kristal-İş sendikaları ile Erzurum'a çağrı yapan Hak-İş'in Liman-İş Sendikası 1 Mayıs'a Mersin'de katıldı.

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği ise "Düşük ücretlere, baskılara, kölelik düzenine hayır" şiarıyla mitingde katılım gösterdi. Sendika binası önünden miting alanına, çoğunluğu Mersin Serbest Bölge işçilerinden oluşan kortej sloganlarla yürüdü.

Mitinge geçen yıla göre daha fazla katılım olduğu gözlemlendi.

1 Mayıs programı saygı duruşunun ardından 1 Mayıs ve Enternasyonal marşlarının okunması ile başladı. Miting programı kapsamında Mersin Emek Platformu adına Genel-İş Şube Başkanı Kemal Göksoy açılış konuşması gerçekleştirdi. Devamında, Yol-İş, KESK, Mersin Kadın Platformu ve ihraç edilen akademisyenler adına konuşmalar yapıldı.

Konuşmalarda, işçi sınıfının haklarına yönelik gasplara karşı verilmesi gereken mücadeleye vurgu yapılırken, OHAL baskılarına ve KHK ihraçlarına karşı gösterilen direnişe değinildi. Referandum sürecinde verilen 'Hayır' mücadelesine devam edilmesinin önemi vurgulandı.

Kürsüden ayrıca Taksim'de 1 Mayıs'ın

tarihine sahip çıkılarak İstanbul'da verilen mücadele selamlandı. Bu selamlama "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganı ile alanda karşılık buldu.

1 Mayıs programı Grup Waveyli ve Bandista'nın müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi. Grup Waveyli'nin solistlerinden Barış Arun sahneden indikten sonra hakkında bir soruşturma olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

ZONGULDAK

Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs mitinginde, gençlik örgütleri Bülent Ecevit Üniversitesi Üst Kapı'dan, sendikalar ise Zonguldak Lavuar alanından İstasyon'da buluşmak üzere yürüyüşe geçti.

Mitingde GMİS Genel Başkanı Ahmet Demirci konuşma yaparak talepleri sıraladı. Ardından KESK Dönem Sözcüsü Erkut Alacalı kitleye seslenerek "Tüm emekçileri yağmaya ve talana hayır demeye çağırıyoruz" diye konuştu. Edip Akbayram konseri ile 1 Mayıs mitingine sona erdi.

ÇORLU

1 Mayıs mitingini saat 13.30'da Eski İtfaiye alanından Heykel Meydanı'na yapılan yürüyüşle başladı. Umur-Sen'e ait pankartın sopalara polis tarafından el konulmak istendi. Bunun üzerine çıkan arbedede bir kişi gözaltına alındı. DEV TEKSTİL ise bu keyfi tutuma tepki gösterince tertip komitesinin yaptığı görüşmelerde polis geri adım atmak zorunda kaldı. Harb-İş İstiklal Marşı okunmadığı için alanı terk etti. Miting tertip komitesi adına konuşan Eğitim-İş Temsilcisi Mahmut Er, 1 Mayıs'ın tarihsel kökeni, güncel anlamı arasında kurulan bağla işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı saldırılara karşı mücadele etmesi gerektiğinin altını çizdi. Sonrasında ise Bony çorap fabrikasında işçi temsilciliği seçimlerine aday olup seçimi kazanan ve sonrasında işten atılan ve 26 Nisan'dan bu yana fabrika önünde direnen işçi Hakan Gürses bir konuşma yaptı. İşten atılma sürecini kısaca anlatan Gürses sınıf dayanışması için herkesi desteğe çağırdı.

ADANA

Saat 15.00'te Mimar Sinan Parkı'nda

toplanan kitle, sloganlarla miting yapıldığı Uğur Mumcu Meydanı'na doğru kortejler halinde yürüyüş yaptı.

Kitlenin miting alanında toplanmasının ardından tertip komitesi adına konuşma yapıldıktan sonra saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından katılımcı kurumlar adına konuşma yapılırken CHP ve HDP milletvekilleri de konuştu. Konuşmaların ana eksenini referandum ve 'Hayır' oldu. Mitingde son olarak Seyhan Belediyesi müzik grubu ve Kurtalan Ekspres sahne aldı.

Kayseri'de 1 Mayıs alanına yürüyüş sırasında faşistler kolluğun açık desteği ile kitleye sözlü sataşmada bulundular. Kitle, 1 Mayıs kutlaması için alana gelen emekçilere faşistlerin saldırısı karşısına "Faşizme karşı omuz omuza" sloganıyla dikildi.

KAYSERİ

Kayseri'nin farklı noktalarından işçi ve emekçiler, saat 16.00'da Mimar Sinan Parkı'nda başlayan 1 Mayıs mitingine katıldı.

1 Mayıs ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını DİSK Bölge Başkanı Cumali Sağlam yaptı. Kıdem tazminatının gaspı, referandumda işçilerin iradesinin gaspı saldırısına değinen Sağlam, "Saldırıları püskürtmenin yolu işçilerin emekçilerin ortak mücadelesidir" dedi. Sağlam, referandum sürecine ve OHAL KHK'ları ile ihraçlara da değindi. KESK adına konuşan Orhan Karakaya da referandumun meşruiyeti olmadığını belirtti. KHK işkencesine ve OHAL düzenine boyun eğmeyeceklerini ifade ederek "Çözüm işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi ile sağlanabilir" dedi. 3 bin kişinin katıldığı miting Eğitim Sen halk oyunları ekibinin gösterimi ile son buldu.

Türkiye'nin dört bir yanında 1 Mayıs

1 Mayıs, Türkiye'nin pek çok ilinde yapılan eylemlerle kutlandı.

Balıkesir'in Ayvalık ilçesinde 1 Mayıs coşkulu şekilde kutlandı. Eğitim Sen, Genel-İş, Belediye-İş, HDP, Haziran, EMEP, Emekli-Sen, CHP çeşitli pankart, döviz ve flamalarla katıldı. Öğretmenevinde toplanan kitle kortejler halinde sloganlar atarak Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü. Meydanda toplanan kitlenin saygı duruşundan sonra Belediye-İş Ayvalık temsilcisi yaptığı konuşmada 1 Mayıs'ın önemine değindi.

Söylenen türkülerle ve çekilen halaylarla 1 Mayıs mitingi sona erdi.

Eskişehir'de Sakarya Caddesi'nde başlayan yürüyüşle gelinen Sıhhiye Meydanı'nda kutlama gerçekleştirildi.

Giresun'da KESK Giresun Şubeler Platformu tarafından düzenlenen programa, DİSK, Belediye-İş, ve kurumlar katıldı. Debboy'dan Cumhuriyet Meydanı'na yürünerek kutlama yapıldı.

Trabzon'da Cumhuriyet Caddesi'nden Atatürk Alanı'na yürünerek halaylar ve horonlarla kutlama yapıldı. Bir grup faşistin tekbir getirerek 1 Mayıs'a yönelik provokasyon girişimi ise boşa düşürüldü.

Artvin Hopa'da Çaykur Fabrikası'ndan Hopa Meydanı'na yüründü. Çaykur'un Varlık Fonu'na aktarılması da mitingde gündeme getirilirken DİSK, KESK ve tertip komitesi adına konuşmalar yapıldı. Miting horonlarla son buldu.

Ordu'da ise Altınordu ilçesinde, KESK'in çağrısıyla Atatürk Parkı'nda miting gerçekleştirildi.

Samsun'da DİSK, KESK ve Türk-İş 1 Mayıs'a ortak çağrı yaparken İstasyon Mahallesi'nden Cumhuriyet Meydanı'na yürünerek miting düzenlendi.

Bartın'da ise Kemerköprü Meydanı'nda yapılan mitingde sendika yöneticileri konuşmalar yaptı, halaylar çekildi.

Sinop'ta Diyojen heykelinden Uğur Mumcu Meydanı'na yürünerek kutlama gerçekleştirildi. Türk-İş, Emekli Sen ve Eğitim Sen adına yapılan konuşmalardan sonra müzik etkinliği gerçekleştirildi.

Bolu'da 1 Mayıs Kent Meydanı'nda yapılan konuşmalar ve halaylarla kutlandı.

Antalya'da Aydın Kanza Parkı önünde

bir araya gelinerek Güllük Caddesi'nden Cumhuriyet Meydanı'na yüründü. Halaylarla kutlama gerçekleştirildi.

Konya'da Kılıçarslan Kent Meydanı'nda kutlama yapıldı.

Edirne'de Saraçlar Caddesi'ne yürünerek burada kutlamalar yapıldı.

Muğla'da Migros önünden Sosyal Alan Merkezi'ne yüründü. Sendika yöneticilerinin konuşmalarının ardından halaylar çekildi.

Amasya'da Künç Köprübaşı'ndan Yavuz Selim Meydanı Atatürk Anıtı'na yürünerek burada program gerçekleştirildi.

Çorum'da 1 Mayıs eylemi DİSK ve KESK tarafından düzenlenirken Pirbaba

Parkı'ndan Saat Kulesi'ne yürünerek miting gerçekleştirildi.

Düzce'deki kutlamaya KESK, Birleşik Kamu-İş ve Emekli Sen çağrı yaparken Belediye'nin önünde etkinlik gerçekleştirildi.

Sivas'ta Mevlana Caddesi'nde yürüyüş yapılarak etkinlik gerçekleştirildi.

Lüleburgaz'da eski Hükümet Konağı önünden Kongre Meydanı'na yürünerek burada miting yapıldı.

Datça Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Cumhuriyet Meydanı'nda kutlamalar gerçekleştirildi.

Aydın'ın Didim ilçesinde Kültürpark'ta kutlama gerçekleştirildi.

Afyon'da ise basın açıklaması yapıldı.

1 Mayıs Kürdistan'ın birçok kentinde yapılan miting ve eylemlerle kutlanırken, sömürü ve kölelik düzeni, baskı, yasak ve saldırılar teşhir edildi.

Diyarbakır'daki 1 Mayıs mitingi DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirildi. Mitingde Taksim 1 Mayıs'ına yönelik polis terörü sloganlarla protesto edilirken tertip komitesi adına yapılan konuşmada gerici iktidarın baskı ve saldırıları ile kamu emekçilerinin ihraç edilmesi teşhir edildi. Ardından HDP, DBP, Tabip Odası gibi kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Miting halaylarla sonlandı.

Batman'da 16 Mayıs Stadyumu önünde gerçekleştirilen mitingde KHK saldırılarına değinilerek çözüm sürecine dönülmesi istendi. Petrol-İş, DBP ve KESK adına yapılan konuşmaların ardından miting müziklerle sonlandırıldı.

Dersim'de Seyit Rıza Meydanı'nda-

Kürdistan'da 1 Mayıs

ki arama noktasında DHF bayraklarının alana girmesi engellendi. Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Dersim Belediyesi Eş Başkanı Mehmet Ali Bul'un 1 Mayıs mesajı okundu. Miting yerel sanatçıların ezgileri ve halaylarla son buldu.

Siirt Valiliği'nin yasağı nedeniyle KESK Şubeler Platformu'nu çağrısıyla Güres Caddesi'ndeki Kızılay İş Merkezi önünde yapılan basın açıklamasıyla 1 Mayıs kutlandı.

Mardin'deki kutlamalar için Koşuyolu Parkı'na yürünürken Cizre'de sokağa çıkma yasağı sırasında polis tarafından katledilen sağlık emekçisi Aziz Yural'ın isminin yer aldığı pankarta polislerin el koymak istemesi emekçilerin tepkisiyle

le karşılandı. Tepkiler üzerine polis geri çekilmek zorunda kaldı. Yapılan konuşmaların ardından eylem halaylarla sona erdi.

Van'da KESK, TMMOB, DİSK ve TTB'nin çağrısıyla Musa Anter Barış Parkı'nda gerçekleştirilen miting DİSK ve KESK yöneticilerinin konuşmalarının ardından halaylarla sona erdi.

Hakkari Valiliği'nin 15 Nisan-5 Mayıs arasında kentteki bütün eylem ve etkinlikleri yasaklaması nedeniyle KESK binasında yapılan basın toplantısıyla 1 Mayıs kutlandı.

Eğitim Sen **Kars** Şubesi önünde toplanan kitle Cumhuriyet Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirerek burada eylem yaptı. Konuşmaların ardından eylem

halaylar ve Kafkas oyunlarıyla sona erdi.

Urfa Emek ve Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen 1 Mayıs kutlaması Paşabağı Newroz alanında gerçekleştirildi. Konuşmaların ardından halaylar çekildi.

Adıyaman'da da Ğarğar Mahallesi'nde bulunan itfaiye binası önünde toplanan kitle Mustafa Yücel Özbilgin Parkı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Saygı duruşuyla başlayan program OHAL ve KHK rejimi teşhir edilerek sürdü.

KESK **Antep** Şubeler Platformu'nun çağrısını yaptığı 1 Mayıs eylemi Kırkayak Parkı'nda gerçekleştirildi. Eylemde taşınan pankartlarla güvencesiz çalışma, kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesi, baskı ve katliamlar teşhir edildi.

Elazığ'daki Hozat Garajı'ndaki eylemde de baskı ve saldırılar teşhir edildi.

Kaynak: Dİhaber

Devrimci mirası yaşatmak, daha

Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in, Haziran 2007 tarihli 247. sayısında yer alan makaleyi, Denizlerin idam edilmesinin 45. yıldönümü vesilesiyle okurlarımıza sunuyoruz...

'71 Devrimci Hareketi'nin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları her yıl ölüm yıldönümlerinde anılmakta, devrimci kadro tipinin seçkin örnekleri olarak, devrimci harekete kattıkları olumlu değerlere vurgu yapılmaktadır. Ancak Türkiye devrim mücadelesinin yüzakı olan bu devrimcileri ananlar, dahası onların devrettiği mirası yaşattığını öne sürenler arasında ciddi farklar bulunmaktadır. Öte yandan, özellikle idam edilerek katledilen Deniz Gezmiş ve yoldaşları, reformistinden devlet solcusuna, gericisinden ırkçı-şoven zihniyetin bazı temsilcilerine kadar bir takım soysuzlar tarafından istismar konusu da edilmektedir.

Türkiye'deki devrimci örgüt ve partiler uzun yıllar '71 Devrimci Hareketi'nin şu veya bu akımının mirasçısı olduğunu savunmuştur. Halen de bu çizgide ısrar eden, yaklaşık 40 yıl önce bu genç devrimciler tarafından ortaya konulan düşünsel düzeyin ötesine geçemeyen akımlar vardır. Henüz yirmili yaşlardaki devrimcilerin ortaya koyduğu ideolojik-politik tahlillere takılıp kalanların, '71 Devrimci Hareketi'nin mirasını yaşattıklarını sanmaları kolay anlaşılır bir durum değildir. Böyleleri, genç devrimcilerin 40 yıl önce ortaya koyduğu düşünsel ürünlere sıkı sıkıya sarılarak, teorik üretim için çaba harcama "yükü"nden de kurtulmuş oluyorlar.

REFORMİZMDEN DEVRİMCİ KOPUŞ, SEÇKİN DEVRİMCİ KİŞİLİK...

Komünistler, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendirmişlerdir. Bu kopuşa asıl anlamını veren, küçük devrimci grupların kent veya kırdasilahlı eylemler yapması değildir elbette. Kopuşun asıl anlamı, bu akımların ideolojik-politik bilinç planında gerçekleştirdiği sıçramadır. Bilinç planındaki sıçrama, bu akımların devlet konusunda, şiddete dayalı devrim konusunda, kapitalizmin temel noktalardan reddi konusunda ra-

dikal, devrimci bir ideolojik-politik tutum geliştirebilmesinin yolunu açmıştır ki, kopuşa asıl anlamını veren de budur.

'60'lı yıllar sosyal uyanışın yaygınlaştığı, toplumsal muhalefetin hızla gelişip kabardığı bir dönemdir. İşçi sınıfı, kent ve kırsal emekçileri, Türkiye tarihinde ilk defa bu dönemde, bu kadar kitlesel bir şekilde eylem alanlarında, grevlerde, direnişlerde, toprak işgallerinde sözünü söylemeye, sola, sosyalizme yakınlaşmaya başlamıştır.

Mücadele alanlarında işçi sınıfı ve emekçiler olduğu halde, dönemin sosyalist olma iddiasında olan akımlarının çizgileri, büyük ölçüde orta sınıf aydınları tarafından belirlenmiştir. TİP, YÖN, MDD, dönemin öne çıkan sol akımlarıdır. Ancak bu akımların hiçbiri, devrimci iktidar perspektifi bir yana, düzeni cepheden karşıya alabilecek bir çizgiyi temsil edebilecek durumda değildi. '71 Devrimci Hareketi, döneme egemen olan reformist cendereyi kırmış, bu devrimci kopuş sayesinde radikal devrimci akımlar oluşturabilmiştir. Burjuva sosyalizmi olarak tanımladığımız TİP, YÖN, MDD ise, 1974'ten sonra devrimci akımların güçlenmesiyle esas olarak dönemini kapatmıştır.

Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların,

Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar ve onların yoldaşlarının devrimci kişiliklerinde içselleştirdikleri üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşıya alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro...

'71 devrimci akımlarının ideolojik-politik çizgilerini, pratik eylem tarzlarını burada tartışmak gerekmiyor. Zira bu alanda düşünülen yanlışlar veya acemilikler, devrimci harekete miras bırakılan seçkin devrimci kadro örneğinin değerini hiçbir koşulda eksiltmez. Önemli olan reformizmden gerçekleşen devrimci kopuşun bu erken döneminde bile bu üstünlüklerin devrimci kişiliklere içerilebilmiş olmasıdır. Örnek alınması, yaşatılması, yeniden ve daha ileriden yaratılması gereken yön de budur.

'71'DEN MİRAS KALAN DEVRİMCİ DEĞERLERİN TÜKETİLMESİ...

Devrimci mirası ve değerleri yaşatmanın yolu, günün koşullarına göre yeni-

den üretmekten geçer. Ancak bu kadarı yeterli değil. Bundan da önemli olanı, bu mirasın yetişen devrimci kadroların bilicinde içselleşmesini sağlamak ve devrimci kişiliğe içerilmiş değerler bütününe dahil edebilmektir. Ancak o zaman bu devrimci mirasın, devrimci kadronun düşünce ve eylemine yol gösterici olması sağlanabilir.

Bunu başarmak sanıldığı kadar kolay değildir. Zira bu niyetleri aşan bir sorundur; örgüt veya partilerin ideolojik-politik çizgileri, ilkesel tutumları, devrimci örgüt anlayışları ile yakından ilgilidir. Geleneksel devrimci-demokrat akımlar, '71 devrimci akımlarının ortaya koyduğu ideolojik-programatik düzeyin ilerisine çıkmadıkları ölçüde, geçmişe sınıksız sarılıyorlar. Bu ise düşünsel alanda bir kısırlık, kendini yenileyememe ve kapitalist toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın tarihsel devrimci rolünü gerçek içeriğiyle kavrayamama noktasında takılıp kalmalarına yolaçıyor. Böylece, devrimci değerlerin daha ileriden üretilmesi bir yana, var olan mirasın gerisine düşme, dahası o değerleri tüketme noktasına varılabiliyor.

Sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı koşullarında yetişen kadro tipinin sorunlu yapısı, semt kökenli bu kadroların devletin sistemli yozlaştırma saldırısına maruz kalmaları ise soruna bambaşka bir boyut

a ileriye taşımakla mümkündür!

katıyor. Sorunlu haline rağmen bu “kadro” tipinin, üstelik devrimci bir kimlik geliştirmeden bünyeye alınması nedeniyle, ‘71’in devrimci kadro kişiliğinin niteliklerine fazlasıyla uzak, devrimci mirası ancak söylem düzeyinde savunabilen bir anlayış hâkim hale gelebiliyor. Öyle ki, bu kişiliklerin pratiği, kimi zaman devrimcilerin emekçiler nezdindeki itibarlarının sarsılmasına yol açabilecek derecede sorunlu olabiliyor.

Bazı ara akım kadroları üzerinden yansıyan sorunlu kişiliklerde, devrimci değerlerin önemli ölçüde yitimine tanık olmaktadır. Devrimci samimiyetini büyük oranda tüketmiş olan bu kesim dar grupçu, fazlasıyla faydacı, ortamına göre kibirli ve saldırgan olabilmektedir. Bunlar, uzun zamandır reformistlerle aynı kulvarda bulunmanın da etkisiyle, burjuva siyaset tarzının olmazsa olmazları olan hile, ayak oyunları, iç hesaplar, perde arkası kulisler vb. “haslet”leri, pekçok yerde politik çizgilerine dahil etmekte bir sakıncı görmeyebilmektedirler.

Dejenerasyonun böylesi uç noktalara varmasını, devrimci değerlere sırt çevirip reformistlerle kucaklaşmanın sonuçlarından biri saymak mümkündür.

‘71 Devrimci Hareketi’ni değil fakat Denizler’i öne çıkaran, onları “ikon”laştırıp siyasi rant aracı olarak kullanmak isteyen ırkçı-şoven zihniyetin temsilcileri de var. Bu gerici çevrelerin ayırıcı özelliği, Kürt halkına düşmanlık ve

devletin militarist güçlerine payandalık etmektir. Oysa Deniz Gezmiş’in idam sehпасı önünde haykırdığı “Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!” şiarı bile, bunların Denizler’le karşıt dünyalara ait olduklarını kanıtlamaya yeter. İdam sehпасında ölüm yiğitlikle göğüslenirken haykırılmış bu şiarlar, devrim ile düzen arasında aşılmaz bir uçurum olarak durmaktadır.

Türkiye’nin sosyal reformist partileri de, ‘71 Devrimci Hareketi’nin önderlerini öne çıkartma tutumunu, onların miras bıraktığı değerlerin arkasında durma iddiasını halen terk etmiş değiller. Komünist yazında pek çok kere dile getirildiği gibi bunlar, burjuva karşı-devriminin zoru karşısında sinmiş, ihtilalci çizgiden yüzgeri etmiş, devrimci örgüt anlayışını ve pratiğini terk etmiş, devrimci miras ve değerleri düzen bekçilerinin ayakları altına sererek burjuvazinin icazetine sığınmışlardır. Düzen bataklığına boylu boyunca uzanan bu “tövbekar”lar, artık sermayenin parlamentosuna kapağı atma hayalleriyle avunuyorlar. İşi soysuzluğa vardırıran bazıları ise, “Deniz Gezmişler’in yolu bugün parlamentoya çıkmıştır” diyebiliyorlar.

Oysa ‘71 devrimcileri, Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, İbrahim Kaypakkayalar, TİP’in parlamenter çizgisini reddederek devrimi seçmişlerdi. Onlar kurtuluşun reformlarda değil, devrimde olduğunu fark etmiş, gerçekleştirdikleri

sıçrama ile devrimci akımların kurucuları olmuşlardır. Başka bir ifadeyle, ‘71’in devrimci akımlarını devrimci yapan, reformist partilerin bugün içinde buldukları düzen içi zemini mahkum ederek aşabilmiş olmalarıdır.

GELECEĞİ KUCAKLAMAK İÇİN GEÇMİŞİ AŞMAK!

Devrimci mirasın değerler planında erozyona uğraması bir rastlantı olmadığı gibi, niyetlerle de açıklanamaz. Sorunun esası, uzun süredir devam eden tasfiyeciliğin yarattığı bozulmanın yanı sıra, devrimci mirası aşındıran örgüt/partilerin programatik, ideolojik-politik çizgilerinden kaynaklanıyor. Bu alanda yaşanan tıkanma ve belirsizliklere rağmen, geleneksel çizgileriyle devrimci tarzda hesaplaşma cesareti gösteremeyenler, kendilerini devrimci değerleri öğüten bir çark işlevi görmekten alıkoyamadılar. Sorunun bu boyuta varması, geleneksel solun içine düştüğü “ciddiyet ve samimiyet bunalımı” ile yakından bağlantılıdır. Devrimci kadronun kişiliğinde boy veren sorunlar, bütünü parçadaki yansımasıdır aynı zamanda.

Belirtmek gerekir ki, komünistlerin de güçlerini kadrolaştırmada, kadrolarını yetkinleştirmede karşılaştığı sorunlar, zorlandığı alanlar vardır. Ancak burada tartıştığımız sorunun mahiyeti, komünistlerin zorlanma alanlarının çok ötesin-

dedir.

Devrimci mirasın aşınmasında pek çok faktörün rolünden söz etmek mümkündür. Fakat buna rağmen sorunun özü, geçmişi anlamak ve devrimci tarzda aşmakla ilgilidir. Bunun anlamı ise, geçmişin devrimciliğinden daha ileri bir devrimcilik düzeyine, küçük-burjuva devrimciliğinden işçi sınıfı devrimciliğine erişebilmektir. Komünistler, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan devrimcilere, bu temel önemdeki hatırlatmayı sık sık yaptılar. Ancak halihazırda bunu başarabilen tek akım partimiz TKİP’dir. Bu durum, devrimci mirası geliştirip yeniden üretme noktasında da komünistlere, komünist kadro ve militanlara önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Burjuvazinin her cepheden yönelttiği azgın saldırılara karşı durmanın özel bir önem taşıdığı verili koşullarda, ‘71 mirasının devrimci özüne uygun tarzda ve daha ileriden yaşatılmasının önemi yeterince açıktır. Komünistlerin devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan kesimlere yönelttiği, “geçmiş devrimci tarzda aşma” çağrısı da güncelliğini korumaktadır.

Sermaye devletinin illegal devrimci çalışmayı baltalamak için azgınca saldırdığı, sol akımların ise önemli ölçüde illegal devrimci siyasi faaliyet yürütme refleksini yitirdiği şu dönemde, Denizler’in 25. ölüm yıldönümü, bu durumu sorgulamanın vesilesi yapılabilmelidir. En azından devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olanlar bu özgüven ve cesareti göstermelidir. Zira devrimci faaliyeti düzenin dayatmasıyla belli alanlara hapsedenlerin, bugünü kurtarıp kurtarmayacakları belli değil ama geleceği kaybetme olasılıkları fazlasıyla yüksektir.

Marksist bir partinin temeli olan devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf diyalektik bütünlüğünü bünyesinde toplayabilen TKİP, bu net çizgiye ve tok iddiaya yaslanarak devrimci mirasın ve değerlerin savunulmasının, daha ileriden yaşatılmasının güvencesidir. Bu noktada öncülük misyonunu hakkıyla yerine getirdiğinde, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı diğer devrimcilerin de önünü açacaktır.

(Ekim, Sayı: 247, Haziran 2007)

Avrupa'da 1 Mayıs kutlamaları

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, Avrupa kentlerinde yapılan eylemlerle kutlandı.

HAMBURG

Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından Hamburg'da düzenlenen 1 Mayıs kutlaması için Rodingsmarkt'ta toplanılarak Fischmarkt'a yürüldü. Mitinge sendikalar, yerli ve göçmen devrimci, ilerici parti ve örgütler ile anti faşist gruplar katıldı. Mitingde sendikacılar tarafından yapılan konuşmalarda haftalık çalışma süresinin 30 saate düşürülmesi talep edilirken; düşük ücretler, güvencesiz çalışma uygulamaları teşhir edilerek Hartz IV saldırısının kaldırılması istendi.

Mitinge 5 bin civarından işçi ve emekçi katıldı. Kitlenin çoğunluğunu Alman işçi ve emekçiler oluşturdu. Komünistler de TKİP bayrakları ve BİR-KAR flamlarıyla yürüyüşe ve mitinge katıldılar. Toplanma alanında "Faşizme ve sermayenin egemenliğine karşı 1 Mayıs'a!" başlıklı bildirilerin dağıtımını yaptılar. Ayrıca *EKİM* ve *Kızıl Bayrak* da alandaki işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

KÖLN

Köln'de 1 Mayıs eylemleri 30 Nisan'dan başladı. Almanya'da 1 Mayıs öncesi akşamları yozlaşmış eğlenceler yapılıyor. Bundan dolayı Köln'de ilerici ve devrimci gençlik örgütlerin oluşturduğu Devrimci Birlik Platformu 30 Nisan akşamı bir yürüyüş örgütledi. Yürüyüşü karalamak için polis tarafından yürünmesi planlanan mahallelerdeki insanlara, eylemcilerin "radikal" olduğu söylendi. Bunun üzerine haftalarca devrimci gençlik örgütleri tek tek mahallelerdeki insanlara bildiriler dağıtıp, onlarla sohbetler gerçekleştirdi.

Yürüyüşe sendikaların yansıra yerli ve

göçmen parti ve örgütler katıldı.

Sarı sendikalar devrimci örgütlerle konuşma hakkı tanımadığı için, Kommunistischer Aufbau, Jugend gegen AfD ve Revolutionärer Jugendbund miting alanında ayrı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Konuşmalarda 1 Mayıs'ın sarı sendikalar ve reformist güçler tarafından içinin boşaltıldığına ve devrimcilerin 1 Mayıs'ın kızıl kalmasına dair sorumluluklarına vurgu yapıldı. Ayrıca 7-8 Temmuz tarihlerinde Hamburg'da gerçekleşecek G20 Zirvesi'ne karşı eyleme çağrı yapıldı.

BIELEFELD

Bielefeld'de DGB önünde toplanan kitle, kortejler oluşturarak miting alanına yürüdü. Yürüyüşe yerli ve yabancı 2 bin işçi ve emekçi katıldı. Daha önceki yıllara oranla partilerin katılımının daha yoğun olduğu gözlemlendi. Kitlenin büyük kısmını Türkiye ve Kürdistanlı sol parti ve örgütler oluşturarak damga vurdu. Kürsüden ise miting alanında toplamda 4 bin kişinin bulunduğu açıklandı.

Miting alanında selamlama konuş-

masının ardından Bielefeld'in SPD'li Belediye Başkanı kitleye hitap etti. Ardından DGB adına yapılan konuşmada devletin düşük asgari ücret politikası, silahlı ve çalışma koşulları eleştirildi. Ardından DGB-Gençlik ve DGB-Kadın kolları adına konuşmalar yapıldı. Son olarak müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Komünistler yürüyüşe TKİP pankartı, parti bayrakları, Marx, Engels ve Lenin pankartlarıyla katıldılar.

BERLİN

DGB'nin çağrısıyla düzenlenen miting için Hackescher Markt'tan Brandenburger Tor'a yürüldü. Mitinge sendikalar, yerli ve göçmen örgütler katılırken kortejlerin katılımı geçen seneye oranla daha kalabalık ve daha coşkulu oldu. Yürüyüşe yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Miting alanına katılım ise 10 bin civarında oldu.

Yürüyüşte öne çıkan pankart ve dövizlerde daha çok ücretlerin arttırılması, iş güvencesi, geçinebilir bir emeklilik, hayata geçirilecek bir entegrasyon, Hartz IV yasasının kaldırılması vb. şiarlar göze

çarpyordu. Komünistler yürüyüşe, TKİP imzalı pankartla katıldı.

ESSEN

1 Mayıs mitingi saat 10.30'da Essen'in Rüttenscheid semtinde başladı. Yürüyüşe Alman sendikalarının yanı sıra yerli ve göçmen örgütler katıldı. Yürüyüş boyunca TKİP imzalı Almanca 1 Mayıs bildirileri yoğun olarak dağıtıldı. Miting alanında da sendika ve partiler konuşmalarını yaptı.

Yürüyüş sonrası 1 Mayıs Dostluk Derneği'nin Zeche Carl'da düzenlediği, kültürel ağırlıklı etkinlikte birçok parti, politik ve kültür dernekleri stand açarak, yayınlar ve yöresel yemeklerini sergiledi.

BİR-KAR, açtığı yiyecek standının yanı sıra 1 Temmuz 2017 tarihinde düzenlenecek olan İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Festivali'nin tanıtımının yapıldığı bir masa kurdu. *Kızıl Bayrak* gazetesinin de satışı yapıldı. Yoğun yağmur nedeniyle önceki yıllara kıyasla katılımın düşük olduğu gözlemlendi.

STUTTART

Sendikaların düzenlediği eyleme, değişik parti ve örgütler de çağrılar yaparak katıldılar. Dünyanın değişik coğrafyalarından gelen emekçilerin katıldığı eylemde, Almanya'daki ortak hedef ve amaçların yanı sıra geldikleri ülke ve bölgelerin sorunlarına yer verildi. IG Metall Başkanı Jörg Hofmann yaptığı konuşmada yoksulluk ve gelir dağılımındaki uçurumu eleştirerek, naif bir kapitalizm eleştirisi eşliğinde 'yeni' bir çalışma kültürü çağrısı yaptı. Stuttgart'ın çok kültürlü ve çok renkli toplumsal yapısına da atıfta bulunarak, Almanya'da yükselmekte

olan faşist-milliyetçiliği eleştirerek puan toplamaya çalıştı. Kötü hava koşullarına rağmen 4 bin işçi ve emekçinin katıldığı yürüyüşte TKİP imzalı pankart ve BİR-KAR bayrakları taşındı.

Otonom güçlerin, sendikaların miting alanından başlattığı yürüyüşte polisin provakasyonu ile başlayan olaylarda çok sayıda eylemci gözaltına alındı.

WUPPERTAL

1 Mayıs için yapılan yürüyüşte en önde sendika üyeleri yürüdü. İşçi kortejini, yerli ve Türkiyeli göçmen parti ve kurumlar pankart ve flamaları ile takip etti. Katılım geçen yıla göre biraz daha artmış görüldü.

Yürüyüşte işçi kortejleri ve sınıf devrimcileri ile Avrupa Devrimci Gençlik Birliği (DGB) kortejlerindeki canlılık dikkat çekti. Çeşitli parti ve kurumlara ait çok sayıda bilgilendirme ve yemek standının kurulu olduğu alandaki platformda, belediye başkanı, sendikacılar ve kimi parti temsilcileri konuşmalar yaptılar. Miting bu yıl daha kalabalık ve daha canlıydı.

Sınıf devrimcisi komünistler yürüyüş ve mitingde TKİP imzalı büyük boy bir pankart ve orak-çekiçli kızıl bayraklar taşıdılar. Yaygın biçimde TKİP Yurtdışı Örgütü'nün bildirisi dağıtıldı. *Kızıl Bayrak* satışı yapıldı.

FRANKFURT

Frankfurt'ta 1 Mayıs çeşitli sendika, kitle örgütleri ve devrimci-demokrat kurum ve partilere bağlı işçi ve emekçilerin toplanmasıyla başladı.

Sendikaların gündeminde ırkçılık, işyerlerinin başka ülkelere taşınması, düşük ücret, emeklilik koşulları, taşeronlaştırma ve militarizmle ilgili gündemler öne çıktı.

Sendika kortejlerini ise Alman solunu oluşturan parti ve örgütlerin kortejleri takip etti. Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ve İran Komünist İşçi Partisi de yürüyüşe katıldı. Bunların dışında çevre kirliliğini ve Frankfurt'ta hızla yükselen kiralara protesto eden çeşitli yerel inisiyatifler de talepleriyle yürüdüler.

Yürüyüşte Türkiyeli devrimci-demokrat yapılar da her zamanki gibi kendilerine özgü bir coşku ve çeşitlilikle katılım

gösterdiler. Sınıf devrimcileri yürüyüşe TKİP imzalı bir pankart ve bayraklarla katıldılar. Ayrıca toplanma alanında ve yürüyüş boyunca TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı. DGB ise "Kapitalizmi tarih yapın!" yazılı bir pankartla katıldı. Frankfurt'taki 1 Mayıs yürüyüşüne bu sene yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Yürüyüşün ardından tarihi Römer Meydanı'nda miting yapıldı. Yağmurun da etkisiyle mitinge geçen seneden daha zayıf bir katılım gerçekleşti.

BASEL

1 Mayıs, İsviçre'nin Basel kentinde sendikaların ve kitle örgütlerinin yanı sıra TKİP'nin de bileşeni ve örgütleyicisi olduğu "Devrimci 1 Mayıs Platformu-An-ti Kapitalist Blok" tarafından kutlandı. Her yıldan farklı olarak bu yıl, "Devrimci 1 Mayıs Platformu" olarak sendikaların önünde yürüme kararı alındı. Sendikalar sorunu tartışmak ve bir çözüm bulmak amacıyla platformla görüşme talep etti. Basın ise Devrimci 1 Mayıs Platformu'nu "siyah blok" olarak sunma yoluna gitti. Zaman sorunundan kaynaklı sendikayla görüşme gerçekleşmedi fakat önde yürüme kararlılığından geri adım atılmadı.

Sendikaların da bu yıl anlamlı bir katılım sağladıkları göze çarptı. TKİP imzalı pankart da yürüyüşte taşınırken TKİP Yurtdışı Örgütü'nün bildirileri dağıtıldı.

Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs yürüyüşüne Devrimci 1 Mayıs Platformu özellikle İsviçreliilerin ağırlıkta olduğu önemli bir kitle seferber etmeyi başardı.

BRETAGNE

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Hennebont kentinde 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. 1 Mayıs eylemi saat 10.30'dan 12.30'a kadar sürdü. Fransız işçi sendikalarının örgütlediği yürüyüşe Fransız sol partileri de katılım sağladılar.

Yağmura rağmen, bu yıl 1 Mayıs'a eskisine göre daha güçlü katılım sağlandı. 1 Mayıs Komitesi adına konuşma yapıldı. Bretagne bölgesinin Carhaix kentinde de 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. Carhaix'de katılım önceki yıllara göre düşük oldu. Bretagne bölgesinin Callac kentinde ise 1 Mayıs için toplanıldı ancak yağmur nedeniyle yürüyüş yapılmadı. Konuşma yapıldı ve katılan kurumlar tarafından bildiri dağıtıldı. Üç eylemde de TKİP'nin Fransızca bildirileri dağıtıldı.

PARİS

1 Mayıs, Paris'te on binlerce işçi, emekçi ve gencin katılımıyla kutlandı. Paris'teki kutlamalara 80 bin işçi, emekçi ve genç katılırken, Fransa genelinde 290 alanda kutlama yapıldı.

1 Mayıs'ta Paris'te iki yürüyüş gerçekleşti. İlki, CFDT ve UNSA sendikaları tarafından saat 11.00'de Jaures metrosunda 300 kişinin katılımıyla gerçekleşti. CGT, FO, FSU ve Solidaire sendikalarının çağrısı ile yapılan ikinci yürüyüş ise Republique Meydanı'ndan Nation Meydanı'na yapıldı.

On binlerce işçi, emekçi ve gencin katıldığı yürüyüşte tüm güzergah polis denetimine alınmış, yürüyüş güzergahına çıkan tüm sokaklar kapatılmıştı. Sendikaların ortak kortejinin hareket etmesinin

ardından en önde anti-faşist, anti-kapitalist yüzlerce gencin kortej oluşturarak polis yığınağına ve ablukasına karşı sloganlarla hareket etmesiyle, polis korteji ikiye bölerek gençleri abluka altına almaya çalıştı. Bunun üzerine çatışmalar yaşandı. Çatışmalar Nation Meydanı'na kadar sürdü. Saldırlara karşı gençlik militan bir direniş sergiledi.

Paris'te Türkiyeli örgütler de sabahın erken saatlerinden itibaren Republique Meydanı'nda pankartlarını asarak devrimci marşlar eşliğinde halaylar çektiler. Eylemde TKİP imzalı pankart taşınırken TKİP imzalı bildiriler de dağıtıldı.

LOZAN

İsviçre'nin Lozan kentinde bu yıl da 1 Mayıs yürüyüş ve mitingle kutlandı. Saat 17.30'da yürüyüşe başlayan kitle ana caddelerden ilerleyerek miting alanına ulaştı.

Yerli ve göçmen gruplardan oluşan kortejler oldukça coşkulu bir şekilde yürüyerek günün önemine ilişkin sloganlar atarak bildiri dağıtımını yaptılar.

Lozan 1 Mayıs'ının bu yıl en ayırt edici özelliği, İsviçre'de en büyük sendika olan UNIA'nın sembolik bir katılım göstermesi oldu. UNIA bu yıl kortejlerin en arkasında hiçbir etkisi hissedilmeden küçük gruplarla yürümek zorunda kaldı. Çünkü bu sendikadaki çürüme yozlaşma had safhaya çıktı. Bazı sendika bürokratlarının yolsuzluklarıyla çalkalanıyor sendika bu aralar.

Her yıl 1 Mayıs kortejinin yarısını oluşturan bu sendikanın çok az bir katılımı olmasına rağmen Lozan 1 Mayıs'ı bu yıl geçen yıllara nazaran daha kitlesel ve coşkulu geçti.

Her kortejde gençlerin çoğunlukta olması ayrıca dikkat çekiciydi. Yürüyüş bu yıl Türkiyeli örgütler de önemli bir katılım sağladı. TKİP ve MLKP kendi pankartlarını açıp kortej oluşturarak yürüdü. Kürtler kendi sembollerini ve Öcalan'ın posterini taşıyarak yürüyüşe katıldılar.

Kutlamaya bine yakın kişi katılırken, yürüyüş boyunca ve miting alanında TKİP Yurtdışı örgütünün "Sömürüye, sosyal hak gasplarına ve yoksulluğa, ırkçılığa faşizme ve savaşa karşı devrim ve sosyalizm şiarıyla 1 Mayıs'a" başlıklı bildirisinin dağıtımını yapıldı.

Dünyada 1 Mayıs

Dünya genelinde milyonlarca işçi ve emekçi 1 Mayıs'ta alanlara çıktı.

YUNANİSTAN

Tatil günü olmayan 1 Mayıs sendikaların 24 saatlik genel grev ve yürüyüşleriyle karşılandı. 7 yıldır süren ücretlerde ve emeklilik ücretlerinde kısıtlamalar nedeniyle gemilerde çalışan işçilerin yanı sıra, ulaşım sektöründe çalışan işçiler de iş bıraktı. Ege Denizi'ndeki 7 limanda gemiler çalışmadı. Otobüs ve trenler seferlerini iptal ettiler. Bankalar ve hastaneler kapalı kaldı. Atina'da iki ayrı yürüyüş gerçekleştirildi. Sendikaların "Sosyal sistemin yok edilmesine karşı direniyoruz" şiarı ile düzenlediği eyleme 13 bin kişi katıldı. Yürüyüşte ırkçılık ve savaşa karşı pankartlar da taşındı. Atina'da sol eğilimli PAME Sendikası'na üye binlerce işçi Atina'da gösteri yaptı. Syriza hükümeti AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin baskısı altında 2019 ve 2020 yıllarında 3,6 milyar avro tasarruf etmeyi kabul etti. Uygulamanın Mayıs ayının ortasında parlamentodan geçmesi bekleniyor. Bu nedendir ki, işçi ve emekçiler Troyka'nın yanı sıra, onun dayatmalarına direnmeyip, yıkım saldırılarını kabul eden Syriza hükümetini de protestoların hedefi yaptılar.

İSPANYA

1 Mayıs'ta Madrid'de binlerce kişi sokağa çıktı. İşsizliğin yüzde 27'ye çıktığı ülkede hükümetin "tasarruf" politikaları protesto edildi. "6.200.000 işsiz ; tasarruf politikalarına hayır ve daha fazla demokrasi daha az tasarruf politikası" şiarlı pankartlar taşındı.

PORTEKİZ

Portekiz'in en büyük sendika konfederasyonu CGTP hükümetin "tasarruf" politikalarını protesto etti. Eylemde "Yoksulluğa karşı, daha iyi bir yaşam için: Yeni bir politika ve yeni bir hükümet" çağrısı yapıldı. Portekiz'de toplam 40 kentte yürüyüş ve gösteriler düzenlendi.

İSVİÇRE

Sendikalar ve işçiler "herkes için eşit ve sosyal gelecek" sloganı ile sokaklara çıktılar. Bern ve Zürih'teki gösterilere 10 binin üzerinde işçi ve emekçi katıldı. Zürih'teki gösteride "Daha iyi ücret ve daha iyi emeklilik" talebi ileri sürüldü.

İTALYA

En yakıcı sorunlardan işsizlik protesto

edildi. Torino'da işçilerle polis çatıştı.

MOSKOVA

Kızıl Meydan'da gerçekleşen geleneksel 1 Mayıs gösterisine 130 bin kişi katıldı. Göstericiler daha yüksek ücret ve daha iyi yaşam ve çalışma koşulları taleplerini yükseltti. Ülkenin diğer bölgelerinde gerçekleşen gösterilere 2,5 milyon kişi katıldı. Moskova'da komünist partisinin 1 Mayıs çağrısına da 3 bin 500 kişi katıldı. "Marx, Engels, Lenin ve Stalin düşünceleri yaşıyor ve kazanacak!" şiarlı pankart taşındı. St. Petersburg'da 200 bin kişi miting yaptı.

UKRAYNA

Başkent Kiev'de komünist partisi, komünizmin sembollerini taşıyan göstericilere saldırıldı. Komünist sembollerin yasaklanması gündemde.

MAKEDONYA

Başkent Skopya'da 1 Mayıs gösterisi düzenleyen göstericiler, rüşvetçi politikalara karşı parlamento binasına girdi. Polis göstericilere vahşice saldırdı.

ALMANYA

Ülke genelinde toplam 500 eylem gerçekleştirildi. 1 Mayıs'ta düzenlenen yürüyüş ve mitinglere 360 bin kişi katıldı. Geçtiğimiz yıl gösterilere 390 bin kişi katılmıştı.

Sendikalar ve sendikal gençlik meslek eğitimi yapanların işyerlerine süreli olarak alınmasının yanı sıra, gitgide büyüyen savaş tehlikesi protesto edildi. Konuşmalarda ayrıca düşük ücret politikalarına ve yaşlılıkta yoksulluğa vurgu yapıldı. Çelik işçileri Thyssen-Krupp'ta iş yerlerinin yok edilmesi planını protesto eden pankartlar taşıdı. Opel işçileri PSA

tekelinin işyerini üstlenmesinin sonuçlarını, Volkswagen işçileri VW krizinin yükünün çalışanlara yıkılmasını protesto ettiler. Ford işçileri de Köln'de meslek eğitiminde bulunan taşeron işçilerinin kadrolu yapılmasını talep ettiler. Kuzey Ren Vestfalya'da 14 Mayıs'taki eyalet seçimleri damgasını vurdu. O kadar ki burjuva partiler 1 Mayıs'ta "işçi dostu" kesildi.

HOLLANDA

Başkent Amsterdam'da, Hollanda Sendikalar Federasyonu (FNV) tarafından organize edilen etkinlik kapsamında, Jonas Daniel Meijer Meydanı'nda toplanan yaklaşık 7 bin kişi Museum Meydanı'na yürüdü. Sağlık bakımı, metal, genel hizmetler, eğitim alanından farklı meslek gruplarından katılımcılar, Museum Meydanı'nda kurulan platformda haklarını korumak için yaptıkları faaliyetleri anlattı. Genç işçilerin aktif olduğu kutlamanın müzik şenliklerinde de genç sanatçılar kısa konserler verdiler.

BANGLADEŞ

Kötü çalışma koşullarını en yoğun olarak yaşayan tekstil işçilerinin talepleri öne çıktı. Dünyanın tekstil cehennemi Bangladeş'teki eylemlerin en önünde kadın işçiler yer aldı.

AVUSTRALYA

İşçiler 1 Mayıs'ta "Biz kazanacağız" pankartları ile yürüyüş yaptılar. Avustralya'da demiryolları sendikasına üye lokomotif sürücülere 48 saatlik greve gitti. Ücretlerin düşürülmesi ve çalışma koşullarının kötüleşmesini protesto ettiler. "Pacific National" greve karşı lokavt ilan etti.

GÜNEY KORE

Başkent Seul'deki 1 Mayıs yürüyüşünde asgari ücretin artırılması ve işçi haklarının iyileştirilmesi talepleri öne çıktı.

İRAK

Başkent Bağdat'ta Komünist Partili işçiler ellerinde orak-çekiçlerle yürüdüler.

ABD

1 Mayıs mitinglerinin odak noktası Trump'ın politikaları oldu. Amerikalılar bu 1 Mayıs'ta sömürünün yanı sıra ırkçılığa ve faşizme karşı da yürüdü. Başkent Washington'da işçi haklarına ve ABD Başkanı Donald Trump'ın göçmen politikalarına dikkat çektiler. Washington'daki Malcolm X Parkı'ndan Freedom Plaza'ya kadar ellerinde pankartlarla yürüyen göstericiler, ABD'de "May Day" olarak bilinen günde işçi haklarına vurgu yaptı. Bin civarında göstericinin katıldığı yürüyüş esnasında ağırlıklı olarak Trump'ın "yasa dışı" göçmenlerin ülkeden gönderilmesiyle ilgili politikalarını eleştiren sloganlar atıldı. Latin Amerikalı göstericilerin ilgi gösterdiği yürüyüşte "Grev", "Göçmen politikalarını sınır dışı edin, göçmenler kalsın" ve "Göçmenler Amerika'yı büyük yapar" gibi pankartlar kullanıldı.

New York'ta 1 Mayıs Kutlamaları Trump karşıtı protestolara dönüştü. Kentin birçok bölgesinde akşamın geç saatlerine kadar düzenlenen protesto gösterilerinde onlarca kişi gözaltına alındı. Kentin bazı yerlerinde yapılan protestolarda polisle göstericiler arasında yer yer arbede yaşandı.

California eyaletindeki San Francisco kentinde de binlerce kişi, Justin Herman

Plaza önünde toplandı. Kutlama ve konuşmalarından kalabalık, San Francisco Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe katılanlar, Trump'ın bazı politikalarını eleştiren dövizler taşıdılar. Özellikle göçmen çalışanların haklarını savunan kalabalık, birçok ülkenin dev boyuttaki bayraklarını taşıdı. Çoğu iş yerlerinin kapalı olduğu dikkat çekti.

BULGARİSTAN

1 Mayıs'ta ana muhalefetteki Bulgaristan Sosyalist Partisi (BSP) ve solcu medya temsilcileri yürüyüş yaptı. Ülkede 1989'a kadar 45 yıl iktidarda kalan eski komünist partisinin devamı olan Rusya yanlısı BSP'nin taraftarları, parlamento önünde toplanarak yürüdü.

BSP Lideri Korneliya Ninova, gazetecilere yaptığı açıklamada, Avrupa Birliği'nin (AB) en yoksul ülkesi Bulgaristan'da halkın fakirlikten kırıldığını, köy ve şehirlerin boşaldığını, bu durumun gençlerin yurt dışına kaçmalarına neden olduğunu söyledi.

ENDONEZYA

Başkent Cakarta'da 40 bine yakın işçi, meydanlarda toplandı. İşçiler, "İşçiler çok yaşa" sloganları eşliğinde Endonezya Başkanlık Sarayı'na yürüdü. Sarayın önünde toplanan işçiler, düşük maaşlar, sağlık güvencesi yetersizliği ve sözleşmeli işçilik gibi çeşitli şikayetlerini belirterek, hükümet politikalarını protesto etti. Ülkenin ikinci büyük kenti Surabaya ve Bandung gibi başlıca kentlerde toplanan işçiler 1 Mayıs kutlamaları için bir araya geldi. Ülkenin pek çok yerinde Endonezya Sendikalar Birliği Kongresi Konfederasyonu tarafından eylemler yapıldı. İşçi ve emekçiler ülkedeki ağır çalışma koşullarını protesto etti.

İNGİLTERE

"Mayıs Günü (May Day)" olarak da tanımlanan 1 Mayıs'ta birçok kentte işçiler alanlara çıktı. Londra'da yapılan gösteriye binlerce kişi katıldı. Kutlama için Londra'ya gelen binlerce kamu ve özel sektör çalışanı, işçi sendikası üyesi, sivil toplum kuruluşu temsilcisi, öğrenciler ve emekliler kentin Clerkenwell semtinde toplandı. Buradan pankart ve bayraklar açarak yürüyüşe geçen göstericiler, işçi sendikalarına getirilen yasal kısıtlamaları protesto eden sloganlar attı.

Yürüyüşte hükümetin kemer sıkma politikaları kapsamında sağlık ve eğitim alanındaki harcamalarda yaptığı kesintiler de protesto edildi. Göstericiler yürüyüşün ardından kentin ünlü Trafalgar Meydanı'nda toplandı. İngiltere ve İskoçya'nın diğer büyük kentlerinde de benzer yürüyüşler ve çeşitli etkinlikler düzenlendi.

NORVEÇ

Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarına işsizlik, ücret eşitliği, 6 saatlik işgünü, iltica

politikası, sonbahardaki seçimler ve göçmen düşmanı politikalara tepki öne çıktı. Ancak binlerce emekçinin en çok dile getirdiği talep 'güvenceli iş' oldu. Sendikalar Oslo, Trondheim, Kirkenes, Sør Trøndelag, Odd, Ryken, Halden, Lillehammer, Drammen, Moss, Sarpsborg gibi çok sayıda kentte 1 Mayıs mitingleri düzenledi.

AFGANİSTAN

Afganistan'ın kuzeyindeki Mezar-ı Şerif kentinde 1 Mayıs dolayısıyla gösteri düzenlendi. Kentte, yürüyen işçiler, "Can güvenliği istiyoruz", "Ev istiyoruz", "Maaşlara zam istiyoruz" sloganlarını attı. Belh İşçiler Sendikası Başkanı Muhammad Hasan Kamuran, gösterinin ardından yaptığı konuşmada, Afganistan'da son zamanlarda işsizlik oranının arttığını belirterek, bu konuda devletin herhangi bir çalışma yapmadığını söyledi. İşçilerin çok düşük maaşla yaşam mücadelesi verdiğini anlatan Kamuran, ayrıca işçilerin herhangi bir güvencesinin de bulunmadığını kaydetti.

AVUSTURYA

Avusturya'nın başkenti Viyana'da 15 bin civarında emekçi birkaç koldan belediye meydanına gelerek, alanda yerlerini aldılar. İşçi ve emekçilerin pankartlarına "6 saat iş günü", "12 saat iş gününe hayır", "Esnek çalışmaya hayır" talepleri yansırken, ayrıca iktidar partisi sosyal demokratların kortejinde ev kiralının yüksek olduğunu belirten pankartlar dikkat çekti.

PAPUA YENİ GİNE

Dünyanın en büyük altın madeni olan Timika'daki Grasberg madeninde madenciler 1 Mayıs'ta greve gitti. Sendika, işten atılanların geri alınması ve daha yüksek ücret talep ediyor.

KOLOMBİYA

Başkent Bogota'da Bolivar Meydanı'ndaki etkinliğe sendikalar ve bazı sivil toplum kuruluşlarının yanı sıra gençlik grupları katıldı. Etkinliğe katılan bazı göstericilerin, M-19 olarak bilinen

ve artık faaliyet göstermeyen silahlı sol örgüt "19 Nisan Hareketi" bayraklarını meydana Adalet Sarayı duvarlarına ve Simon Bolivar Heykeli'ne asmaları dikkat çekti.

Bu örgütün mensupları 6 Kasım 1985'te aynı binaya saldırmış, yargıç, danişman, adli personel ve ziyaretçilerden oluşan 350 kişiyi rehin almıştı. 24 saat süren eylemin ardından güvenlik güçlerinin binaya düzenlediği operasyonda örgüt mensupları ile birçok yargıç ve çalışan ölmüş, bazı kişiler kaybolmuştu. Daha sonra açılan soruşturmalar sonucu bazı üst düzey askerler tutuklanmıştı.

İSVEÇ

1 Mayıs'ta sokak ve meydanlara çıkan emekçiler, ırkçılık ve özelleştirmeleri protesto etti, daha adil ve eşitlikçi bir sistem talep etti. Bu yıl da siyasi partiler, İsveç'in pek çok yerleşim biriminde ayrı ayrı 1 Mayıs kutlamaları organize ettiler. İşçi ve memur sendikaları ve göçmen örgütleri de bu gösterilerde kendi talepleriyle yer aldı. İsveç Komünist Partisi, "İş, güvenlik ve sosyalizm" parolasıyla 33 yerleşim biriminde düzenlediği etkinliklerle 1 Mayıs'ı kutladı.

En görkemli ve kalabalık gösteriler başkent Stockholm'de gerçekleşti. İsveç İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (LO) çağrısı ile yapılan gösteriye tüm siyasi parti ve gruplar katıldı. Eylem, İspanya İç Savaşı'nda yaşamını yitiren gönüllüler için dikilen La Mano Anıtı'nın önünde yapıldı. Konuşmalar yapan sendika temsilcileri, Avrupa çapında yükselişe geçen ırkçılık ve yabancı düşmanlığına karşı mücadele ve uluslararası sınıf dayanışmasının önemine değindiler.

İkinci gösteri ise otonom gruplar tarafından il merkezinde gerçekleştirildi. Sergel Meydanı'nda yapılan gösteride yabancı düşmanı, ırkçı ve faşist örgütlere karşı mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Sosyalist Parti, Adalet Partisi Sosyalistler ve aralarında Kürt, Türk, Asuri-Süryani ve Alevilerin bulunduğu göçmen örgütleri, Sol Parti'nin Medborgarplatsen Meydanı'nda yaptığı

gösteriye katıldı.

NORVEÇ

Norveç'te bu yılki 1 Mayıs kutlamalarına işsizlik, ücret eşitliği, 6 saat iş günü, iltica politikası, sonbahardaki seçimler ve göçmen düşmanı politikalara tepki öne çıktı. Ancak binlerce emekçinin en çok dile getirdiği talep "güvenceli iş" oldu. Yürüyüşler birçok kentte gerçekleşti. Başkent Oslo'daki yürüyüşe 8 bin kişi katıldı.

KÜBA

Küba ilk kez Fidel'siz 1 Mayıs'ını kutladı. Raul Castro'nun başbakan olarak katıldığı Havana'da yürüyüş oldukça kitleseldi.

VENEZUELA

1 Mayıs'ta Başkan Maduro asgari ücrete yüzde 60 zam yapacağını açıkladı. On binler Bolivar devrime sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta sokaklara akın etti.

BREZİLYA

Brezilya'da 28 Nisan günü gidilen genel grevin ardından 1 Mayıs'ta da coşku devam etti. Temer başkanlığındaki devlet politikaları protesto edildi.

HONG KONG

Son birkaç yıldır Çin'in siyasi müdahalelerine karşı demokrasi isteyen gençlik eylemleriyle gündeme gelen Hong Kong'da binlerce kişi yürüdü. Taleplerden biri çalışma saatlerinin düzenlenmesi oldu.

PORTO RİKO

Karayip ülkesi, ABD sömürgesi Porto Riko'da ise işçiler kemer sıkma politikalarına karşı 1 Mayıs'ta genel greve çıktılar.

FİLİPİNLER

Filipinler'de ise binlerce işçi kamu ve özel sektör çalışanları için asgari ücret artışı talep ederek yürüdü. ABD'nin emperyalist politikalarını protesto etmek için ABD Büyükelçiliği'ne yürümek isteyenler ise polis barikatıyla karşılaştı.

Avrupa'daki 1 Mayıs kutlamalarından yansıyanlar

2017 1 Mayıs'ında tüm Avrupa yüzbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı protesto gösterilerine sahne oldu.

Zira dünyanın her yerinde olduğu gibi, Avrupa'da da kriz sürüyor. Krizin tetiklediği ve işçi ve emekçilerin canını yakan sorunlar, her geçen gün daha da çoğalıyor ve her yerde benzer biçimde ağırlaşıyor. İktisadi, demokratik, sosyal, siyasal, kültürel boyutlarıyla bütünsellik arz eden kriz, elbette her ülkenin kendine özgü koşullarına göre farklı biçimde ve farklı düzeyde kendisini hissettiriyor. Fakat yine de 1 Mayıs gösterilerinde, hem de dikkate değer biçimde benzer sorunlar dile getirildi. Benzer talepler ileri sürüldü. Öne çıkan ya da öne çıkartılan sorunlarda da ortaklık vardı.

Öte yandan 1 Mayıs'ta etkin olan politikalar ve bunun ifadesi olan kutlamaların niteliği hâlâ ve esas olarak değişmedi. Avrupa 1 Mayıs kutlamalarına her zamanki gibi gitgide ve artan ölçüde tekkellerin ve sermaye partilerinin danışma organlarına dönüşen sendika merkezleri ve sendikalara hâkim sendika bürokratları damgasını vurdu. Alanlardaki 1 Mayıs kürsüleri yine sendika bürokratlarının, çeşitli partilerin mensubu belediye başkanlarının ve burjuva politikacıların samimiyetten bütünüyle yoksun hamasi nutuklar attıkları platformlar olarak kaldı.

Buna ek olarak Avrupa'nın merkez ülkeleri olan Almanya ve Fransa bir seçim sürecindeydi. Sendika merkezleri ve sendika bürokratları, en çok da çeşitli partilerden politikacılar, bu durumu özel olarak gözettiler. Çok kısmi de olsa 1 Mayıs politikalarında çok küçük rötuşlar yaptılar. Örneğin Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve bağlı sendikalar yıllar sonra ilk kez 1 Mayıs öncesi bazı faaliyetler yürüttüler, bildiler/çağrılar dağıttılar, afişler çıkarttılar. Politikacılarla kol kola daha ıstahlı biçimde 1 Mayıs alanlarına koştu. Seçim ortamını gözeterek, her zamankinden daha fazla, işçi ve emekçilerin canını yakan sorunları istismardan ibaret konuşmalar yaptılar, karşılıksız vaatlerde bulundular.

Kısacası Avrupa'da 1 Mayıs'lar, bu yıl da esas itibarı ile resmi tören nitelikli gösteriler olmaktan kurtulamadı, kurtarılamadı. Politika aynı politika, çizgi aynı çizgi idi.

Bilindiği gibi her ülkenin farklı özgünlükleri olsa da iktisadi alandan başlayıp sosyal ve siyasal alana uzanan saldırılar Avrupa burjuvazisinin ortak ve merkezi saldırılarıdır. Tek merkezden planlanmak-

ta ve koordineli biçimde uygulanmaktadır. Krizin kaynağı kapitalizmdir ve kriz politikaları kapitalist sınıfın, yani burjuvazinin damgasını taşıyor. Saldırıların tümü de tepeden tırnağa örgütlü, merkezi ve birleşik bir sınıfın saldırıları olarak yaşandı/yaşanıyor.

Avrupa'daki 1 Mayıslar gerçeğinin baskın olan yüzünde bunlar vardı. Gerçeğin diğer tarafına gelince, tüm ülkelerde işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci güçlerle birlikte, burjuvazinin izlediği kriz politikalarına ve onun çeşitli biçimlerdeki uygulamalarına karşı, yer yer daha kitlesel, daha militan ve daha yaygın eylemler gerçekleştirdiler.

En kitlesel, en yaygın ve en militan gösterileri ise, beklenildiği gibi, Troyka'nın (IMF, AB ve AMB üçlüsünün) yıllardır canından bezdirdiği Yunanistan işçi ve emekçileri gerçekleştirdiler. Bu ülkede 1 Mayıs resmi tatil günü değildi. Yunan işçi ve emekçileri 1 Mayıs günü genel grev kararı ile 1 Mayıs gününü fiilen tatil gününe çevirmeyi başardılar. Yer yer polisle çatışarak militanlıklarını yine kanıtladılar. Bununla da kalmadılar, Mücadeleci Sendikalar Cephesi'nin (PAME) öncülüğünde, saldırıların merkezi üssü olarak algıladıkları ABD'nin Atina'daki elçiliğine yürüdüler, protestoda bulundular. İşbaşındaki Syriza hükümeti de haliyle protestolardan nasibini aldı.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin arifesinde duran ve bu çerçevede ırkçı-faşist Marine Le Pen ve partisi Ulusal Cephe'nin tehdit haline geldiği Fransa ve Le Pen'in ülküdaşı Matteo Renzi'nin tehdit olmayı sürdürdüğü İtalya, Yunanistan'a benzer diğer örnekler oldular. İtalya'nın Torino kentinde bizzat işçiler polisle çatışmalara girdiler. Fransa'da ise Demokratik İş Konfederasyonu ile Öğrenci Birlikleri

Federasyonu ortaklığında Marine Le Pen karşıtı protesto eylemi yapıldı, polisle çatışmalar yaşandı.

Yine benzer ya da ortak sorunlara karşı işçi ve emekçiler de her yerde genellikle bu ortak sorunları dile getirdiler, ortak/benzer talepler ileri sürdüler. Bunların ifadesi olan ortak sloganlar haykıldılar.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde seçimler ve başka bazı nedenlerle ertelenen, sonra uygulanmak üzere hükümetlerin çekmecelerinde bekletilen kemer sıkma paketleri, sosyal hak gaspları, emeklilik koşullarının kötüleştirilmesi, işsizlik, ırkçılık, sosyal adaletsizlik ve gelecek güvencesizliği en çok dile getirilen sorunlardı. Çok özel biçimde bu saldırılara karşı mücadele çağrıları yapıldı.

Saldırıların tek merkezden planlandığının, koordineli biçimde uygulandığının tekrar tekrar yaşanan deneyimlerin de yardımıyla giderek anlaşılması, saldırıların adreslerine dönük karşıt gösterileri kendiliğinden koşullamaktadır. Saldırıların bir sınıf saldırısı olması ve birleşik karakteri ise buna karşı birleşme, dayanışma ve mücadele ortaklığını yakıcı bir ihtiyaç haline getirmektedir. Bir diğer ifade ile enternasyonal dayanışma bilincini geliştirmekte, mücadelenin zeminini döşemektedir. Bu yılki 1 Mayıs henüz yerli olmasa da bu yönlü bir gelişmeye de tanıklık etmiştir.

1 Mayıs gösterilerinde en çok ve en sık atılan sloganın "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganı olması, dağıtılan bildirilerde, çıkartılan afişlerde ve yapılan konuşmalarda bu hususun özel biçimde, önemli bir sorun ya da ihtiyaç olarak vurgulanması da bunun ifadesidir.

Ayrıca en kabasından bir ırkçılık ve yanı sıra da faşizm belası, yıllar sonra Avrupa'nın istisnasız olarak tüm ülke-

lerinde en önemli tehdit ve tehlike haline gelmiştir. İşçi ve emekçilerin yaşamını günlük olarak etkilemektedir. Tam da bundan kaynaklı, seçim arifesindeki Almanya, Fransa ve İngiltere başta olmak üzere, pek çok yerde bu yılki 1 Mayıs'lar, ırkçılık ve faşizmin hedef yapıldığı gösteriler olmuştur.

Fransa'da özellikle militan gençlik, Marine Le Pen'i protesto amacıyla hemen her gün sokaklara inmektedir. 1 Mayıs'ta bunu tekrarlamıştır. Benzer bir duyarlılık ve eylemlilik durumu ırkçı-faşist AfD ve NPD'ye karşı, Almanya'da vardır. Örneğin, 1 Mayıs günü Essen'de NPD'li faşistlerin yürüyüşü engellenmiştir.

İrkçı-faşist parti ve akımların 1 Mayıs'ta özel biçimde boy hedefi yapılmasında, onların tümüyle istismar amaçlı 1 Mayıs'a sahip çıkma ve 1 Mayıs'ı insanlık düşmanı emellerine alet etme girişimleri temel rol oynamıştır.

Henüz gelişmenin başlangıcındayız, ancak, bu yılki 1 Mayıs'lar rüşeym halinde de olsa, işçi sınıfı hareketinin geçen yıllara göre canlandığını, işçilerin saldırılara karşı mücadele ıstah ve isteklerinin daha bir arttığını, deyim uyuysa yeniden sahne almak üzere ileri atılımlar için hazırlık yaptığını da bize göstermiştir. Bu yeni bir gelişmedir ve değerlendirilmeyi beklemektedir.

Son olarak, bu yılki 1 Mayıs'larda, şiddetli bir ihtiyaç haline gelen, sendika bürokrasisinin sınıf hareketi ve bu arada 1 Mayıs'lar üzerindeki tahakkümünün kırılması yönünde de çok küçük ve henüz çok yetersiz de olsa bazı adımlar atıldı. Bu az sayıdaki ve küçük örnekler esas olarak işçi tabanı kaynaklıydı. Bu yanı sıra 1 Mayıs'ların çehresini değiştirmek bakımından ne kadar gerekli ve değerli olduğu tartışılmaz.

Bu küçük gelişmeler ve bunu besleyen eğilimler gelecek açısından umut verici olmuştur. İsviçre Basel 1 Mayıs'ına yerli güçlerle ittifak halinde sınıf devrimcisi komünistlerin etkin rol oynadığı müdahale ile Yunanistan ve Fransa 1 Mayıs'larında kendisini dışı vuran pratikler, çok kesin biçimde yerli ve göçmen devrimci parti ve örgütlerine, her yerde bir devrimci 1 Mayıs politikası oluşturma görev ve sorumluluğu yüklemektedir.

Bu görev ve sorumluluk layığıyla başarılırsa eğer, zaman içinde sendika bürokrasisi engeli aşılabılır, 1 Mayıs gösterilerinin üzerindeki tahakküm kırılabilir. Avrupa'da 2017 1 Mayıs'ının en önemli çağrısı budur.

Venezuela'daki gelişmeler üzerine

A. Engin Yılmaz

Dünyanın en büyük petrol rezervlerine sahip olan Venezuela ekonomisinin büyük bölümü, bilindiği üzere, petrolden elde edilen gelirden oluşuyor. Dolayısıyla petrol fiyatlarında yaşanan ciddi düşüş ülke ekonomisini adeta felç etti ve ülkeyi büyük bir ekonomik krizle yüz yüze bıraktı. Bunun, siyasal krizi tetiklediği de ortada. Venezuela'da özellikle de son birkaç yıldır daha da derinleşip ağırlaşan ekonomik ve siyasal kriz, toplumsal yaşamın hemen tüm alanlarında Maduro hükümetini büyük sorunlarla ve açmazlarla karşı karşıya getirdi.

Bugün ABD destekli muhalefet ile Bolivarcı Maduro yanlıları arasındaki gerilimin tırmanması, siyasal ve toplumsal kutuplaşmanın giderek derinleşiyor ve çelişkilerin daha da sertleşiyor olması, ağır sorunlardan başlıcalarıdır.

Gelinen aşamada yüksek bir enflasyon ve ekonomik krizle boğuşan Venezuela'da toplumsal ve sosyal çalkantı durulmuyor. Ülke, Devlet Başkanı Maduro'ya karşı 2014'ten beri görülen en şiddetli protestolara sahne oluyor. Aslında Maduro için zor geçecek olan süreç, daha 2013'te hayatını kaybeden Hugo Chavez'in yerine geçmesiyle birlikte başlamıştı. Zira söz konusu olan dönemde, seçimler sırasında Amerikancı muhaliflerle Maduro taraftarları arasında yaşanan çatışmalar yalnızca ülkedeki siyasal sorunların ve toplumsal kutuplaşmanın geldiği boyutu göstermekle kalmamıştı. Yanı sıra Venezuela'nın, girdabına girdiği ekonomik kriz sonucu en temel ihtiyaç maddelerinden bile yoksun hale geldiğini de ortaya serdi.

"Bolivarcı devrimin" sürdürücüsü olan Nicolas Maduro, büyük bir ekonomik krizin yaratacağı çok yönlü sonuçları, gıda ve tüketim maddelerinde var olan (ya da yaratılan) kıtlığın kitlelerde yaratacağı derin hoşnutsuzluğu, bunun biriktireceği patlama dinamiklerini ve elbette ki ABD ve batılı emperyalistlerin çok yönlü provokasyonlarını ve darbe girişimlerini göğüslemek zorundaydı. Nitekim bugüne kadar göğüslemiş de oldu.

Bunun arka planında Chavez'le başlayan sürecin hâlâ da korunabilen birikimleri yatıyor. 1998'de yapılan başkanlık seçimleri sonucunda devlet başkanlığı koltuğuna oturan Chavez, başlattığı "Bolivarcı devrimle" ülkenin en büyük gelir kaynağı olan petrolü ulusallaştırdı. Petrol gelirleri sağlık, gıda, konut, eğitim gibi alanlara aktarıldı. Sosyal yardımlar arttı, yoksulluk ve işsizlik önemli oranda azaldı, işçi-emekçi ücretleri yükseltildi.

Ekonomik ve demokratik haklar genişletildi. Sosyal güvenlik sistemlerinde emekçiler lehine iyileşmeler sağlandı vb. Tüm bunlar petrol fiyatlarının yüksek olduğu bir konjonktürde petrol ihracatı gelirleri sayesinde başarılmıştı.

Fakat Venezuela'da işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal ve siyasal hayatlarını önemli ölçüde iyileştiren "21. yüzyıl sosyalizmi" sınırlarına ulaşmış görünüyor.

Şimdi Venezuela çok yönlü bir krizle yüz yüze bulunuyor. Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) ikinci büyük üyesi olan Venezuela, petrol fiyatlarındaki düşüşün sarsıcı etkilerini yaşıyor. IMF'nin Dünya Ekonomik Görünüm Raporu ülkedeki enflasyonun yıl sonunda yüzde 720,5'e ulaşacağını iddia ediyor. Bu rakamın 2016'da 254,9 seviyesinde olduğu ileri sürülüyor. Ülke ekonomisinin son üç yılda küçüldüğü ileri sürülürken, işsizlik oranının ise yüzde 25,3'e, 2018'de de 28,2'ye çıkacağı öngörülüyor.

Bu arada petrol fiyatlarının düşmesi, ülkeyi sadece ekonomik bir krizin girdabına sokmakla kalmadı. Onu aynı zamanda ekonomik saldırı ve sabotajlara da açık hale getirdi. Verili tablonun oluşmasında ekonomik saldırı ve sabotajların da önemli bir rol oynadığından kuşku yoktur.

BOLIVARCI HÜKÜMETİ DEVİRME GİRİŞİMİ

Hugo Chavez'in devlet başkanlığına seçildiği 1998 yılından itibaren "21. yüzyıl sosyalizmi" çerçevesinde attığı adımlar Venezuela'yı ABD'nin hedefi haline getirmişti. Çünkü, Chavez hükümeti kıtada sol bir dalganın önünü açmış, ülkede önemli reformlara girişmiş, halkçı bir

politika izlemiş, millileştirmelere girişmiş ve ABD'nin Latin Amerika'daki egemenliğinin aşınmasına belli katkılarda bulunmuştu.

Tüm bu girişimler, özellikle de 2000'li yıllardan itibaren petrol kaynaklarının millileştirilmesi sadece ülkedeki sermaye sınıfını değil, yabancı petrol tekellerini ve ABD'li emperyalistleri de öfkeden kudurtmaya yetti. ABD, petrol yasasını engellemek için adeta seferber olmuş ve işbirlikçilerini de harekete geçirmişti. Gelişmelerin kronolojisi bir tarafa bırakıldığında, ABD destekli muhalifler başkanlık sarayına yürümeye başlamış, Amerikancı generaller devlet televizyonuna el koymuşlardı. Meclis ve başkanlık sarayı basılmış, Chavez tutuklanmıştı. Ülkenin en zenginlerinden olan Carmona kendini başkan ilan etmiş, ABD yönetimi tarafından da kutlanıp tanınmıştı. Ne var ki sevinçleri kısa sürmüştü. Ülkenin dört bir yanında halk kitleleri sokaklara dökülmüş, başkentte yüz binler toplanmaya başlamış, göstericiler kışlalara girmiş ve ordunun da tutum almasını sağlayarak Chavez kurtarılmıştı.

Sonraki yıllarda ABD yönetiminin Venezuela muhalefetine milyonlarca dolar harcayarak desteklediği bilinmektedir. Zira Venezuela yönetimi, Obama'nın ifadesiyle "ABD'nin ulusal güvenliği ve dış siyaseti için olağanüstü bir tehdit" olarak görülüyor ve doğallığında bunun gerektirdiği bir tutuma da konu oluyor. Bunun içindir ki aynı Amerika şimdi de Venezuela muhalefetine destekleyerek Maduro hükümetini devirmeyi ve ülkeyi eskisi gibi "arka bahçesi" olarak kullanmayı amaçlıyor.

Son dönemde petrol fiyatlarındaki düşüşün yol açtığı ekonomik krizin bir

sonucu olarak halkın temel ihtiyaç maddelerine ulaşamaması büyük bir sorun oluşturmaktadır. Bugün Venezuela'da halk süt, kahve, şeker, yağ, mısır unu, ekmek, pirinç, nohut, fasulye, tuvalet kâğıdı, çocuk bezi, deterjan almak için uzun kuyruklar oluşturuyor ve kıtlık baş gösteriyor. Bu durum, Amerikancı muhalefetin toplumdaki sosyal memnuniyetsizliği sokak hareketi olarak örgütlemesine olanak sunuyor. Devlet Başkanı Maduro'ya karşı 2014'ten beri görülen en şiddetli protestolara sahne olan Venezuela'da gösteriler Nisan ayı boyunca sürdü. Gösterilerde yaşanan çatışmalar sonucu onlarca gösterici yaşamını yitirdi. Protestoların şiddetlenmesinin ardından devlet televizyonunda açıklama yapan Maduro, Washington'ın Venezuela'da bir darbe tezgahlamakta olduğunu söyledi.

28 kişinin hayatını kaybettiği söylenen hükümet karşıtı gösterilerden sonra Devlet Başkanı Nicolas Maduro asgari ücrete 1 Mayıs'tan itibaren geçerli olmak üzere yüzde 60 zam yapılması talimatını verdi. Bu, bu yıl Maduro'nun emriyle yapılan üçüncü asgari ücret artışı oluyor. Kararın esas olarak kamu çalışanları ve askerlerin maaşlarını etkilemesi bekleniyor. Asgari ücreti arttırma kararı bir aydır devam eden hükümet karşıtı gösterilerden sonra alınmış oldu. Bunun yaratacağı sonuçlar üzerine farklı tartışmalar yapılıyor.

"21. YÜZYIL SOSYALİZMİ" VE KAPİTALİZMİN KATI GERÇEĞİ

Venezuela'da neo-liberal saldırının yıkıcı sonuçları 1998 seçimlerinde Chavez'i zafere taşımıştı. Kıtanın bütününe etkileyen acımasız neo-liberal saldırı

dalgasına karşı işçi ve emekçi kitlelerin büyük tepkisi, Chavez'i iktidara taşıyan temel dinamik olmuştur. On yıllar boyunca kapitalist soygun politikalarıyla sağlık, eğitim, konut, beslenme gibi temel haklardan önemli ölçüde yoksun kalan, yokluk ve yoksulluğun, eşitsizlik ve adaletsizliğin, işsizliğin ve özgürlüklerden yoksulluğun pençesinde kıvranan Venezuela emekçileri "Bolivarcı devrim programı"-nın etkisi altında Hugo Chavez'i desteklemişlerdi. Chavez, "Bolivarcı devrimi" başlatmış, kapitalizmin yıkılması gerektiğini ilan etmiş ve "21. yüzyıl sosyalizmi"-ni inşa etmeye girişmişti.

Kısmi kamulaştırmalar ve toprak reformuyla birlikte eğitim, sağlık, konut, sosyal hizmetler vb. alanlarda atılan diğer adımları ekonomik büyüme izledi. Ülkenin birçok yerinde yeni okullar, üniversiteler, hastaneler ve aşevleri kuruldu. Art arda bir dizi sosyal reform gerçekleşti. İlerici ve demokratik bir anayasa hazırlandı, siyasal özgürlükler alanı genişletildi. Yerli büyük sermayeye ve yabancı kapitalist tekelere sınırlamalar getirildi. Neo-liberal politikalara karşı halkçı, reformcu ve "ulusal" ekonomik programın başarıyla uygulanabileceği öngörüldü. ABD emperyalizmine belli sınırlarda kafa tutuldu vb. Tüm bunlar Venezuela halkı için devrim niteliğinde adımlardı ve Bolivarcı hükümet dinamik bir kitle desteğine sahipti. Her şeye rağmen halen de böyledir.

Venezuela'da atılan adımların anlamı, önemi ve değeri hiçbir biçimde küçümsenemez. Bunlar önemli reformlar ve dinamik dönüşümlerdi ama elbette ki sosyalizm değildi. Sosyalizmin ön şartı olan sermaye iktidarı henüz şiddete dayanan bir devrim yoluyla işçi ve emekçi sınıfların eline geçmiş değildi. Tam tersine, burjuva devletin iktidar aygıtları olan ordu, polis, bürokrasi vb. olduğu gibi durmakta, özel mülkiyete dokunulmamakta, mülk sahibi sınıflar yerli yerinde durmaktadır. Burjuvazinin siyasal sınıf iktidarı devrilmedikçe, kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerine dokunulmadıkça, dünya emperyalist sisteminin dışına çıkılmadıkça "21. yüzyıl sosyalizmi" rüyası bir yerde son bulacaktı.

Emperyalizmin yanı sıra, Venezuela burjuvazisi de ekonomik ve toplumsal alanda herhangi bir reformist ve halkçı girişimi tersine çevirip tasfiye etmek için sergilediği olağanüstü çabayı yoğunlaştırarak sürdürecektir. Venezuela'da şimdi sert bir kavga başlamış bulunuyor ve Venezuela zor ve tarihi günler yaşıyor. Bolivarcı hükümetin devrilmesi için başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güçlerle içteki büyük burjuvazi hummalı bir saldırı içindedirler. Şimdiye kadarki kazanımların tümü ya kaybedilecektir ya da mücadele devrim doğrultusunda derinleşerek ileri biçimler alacaktır. Sonucu elbette ki sınıf mücadelesinin seyri belirleyecektir.

Meşruiyet krizi ve sınır ötesi saldırganlık

Referandumda hezimete uğrayan T. Erdoğan AKP'si, hile/hurda ile sonuçları tersine çevirdi. Bu sonuçlar, yasa/kural tanımayan bir zorbalıkla elde edilebildi. Ancak bu "şaiBELI zafer", dinci-faşist iktidarın meşruiyet krizini ortadan kaldırmadı; tersine, daha da derinleştirdi.

İç politikayı şiddet ve zorbalığa endeksleyen iktidar, dış politikayı ise saldırganlık ve yayılcılık ekseninde sürdürüyor. Suriye ve Irak topraklarını hedef alan son saldırılar, AKP şeflerinin ateşle oynama histerisinden kurtulamadıklarını bir kez daha gözler önüne serdi. Irak'ın Sincar, Suriye'nin Karaçok bölgelerini pervasızca bombalamaları yetmiyormuş gibi, saldırıların devam edeceği tehdidini de tekrarlayıp duruyorlar.

IRKÇI-ŞOVEN HİSTERİ DEVAM EDİYOR

Türk ordusunun düzenlediği hava saldırıları Kürt halkı ile Kürt hareketini hedef aldı. İçeride Kürtlerin yaşadığı mahalleleri yakıp yıkan, binlerce insanı katleden, yüzbinleri evsiz bırakanlar, artık Irak'la Suriye'nin Kürtlerine de saldırıyorlar. Bu saldırgan politika yeni değil elbette. Fakat daha önce genellikle cihatçı çeteleri kullanan dinci iktidar, artık yayılcılığın aracı olarak kullandığı ordusuyla fiilen savaşa katılıyor. Görünen o ki, tetikçilerin yapamadığını, orduyu savaşa sürerek gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Halihazırda emperyalist efendileri nezdinde meşruluğu tartışmalı iken, onları rahatsız eden bir askeri saldırılara başvurması, ilk bakışta AKP iktidarı için akla uygun bir icraat gibi görünmüyor. Nitekim Washington'dan yapılan açıklamalarda hava saldırılarından duyulan rahatsızlık açıkça dile getirildi. Ankara'daki işbirlikçileri daha çok rahatsız eden ge-

lişme ise, sınırdaki Demokratik Suriye Güçleri'ne (QSD) ABD askerlerinin de katılması oldu.

Emperyalist efendilerine yaranmaya çalışan dinci iktidarın 'olağan' koşullarda böyle bir saldırıdan uzak durması beklenirdi. Oysa sermaye iktidarının dümenini elinde tutan T. Erdoğan AKP'si, efendilerini kızdıran adımlar atmadan edemiyor. Bu saldırganlık, Rojava'daki Kürtlerin kazanımlarını sabote etme histerisinin bir yansımasıdır. Din bezirganı iktidarın bu paradoksa düşmesinde ırkçı-şoven politikaya saplanmış olmasının önemli bir payı var.

KABADAYILIK MI, EFENDİYE YARANMAK MI?

Hava saldırısının ardından ABD askerlerinin QSD güçleriyle birlikte Türkiye sınırına konuşlanması, T. Erdoğan'la müritlerini hayal kırıklığına sürüklemiş görünüyor. Washington'daki efendilerine "PYD ile işbirliğini bırakın, Türk ordusunu hizmetinize sunmaya hazırız" mesajı veren AKP'nin büyük şefi, ABD'den beklediği yanıtı alamayınca "kabadayılık" taslamaya başladı.

PYD ile işbirliğine devam edeceğini bir kez daha ilan eden ABD'nin tutumundan dolayı hayal kırıklığına uğrayan T. Erdoğan, Kürt halkını hedef alan tehditlerinin dozunu arttırdı. "Vakti saati geldiğinde ne yapacağımızı biliriz. Bir gece ansızın gelebiliriz" türünden laflar eden AKP'nin şefi, savaş politikasında ısrarlı olduğunu tekrarladı.

Bu sahte kabadayılığın Washington'daki efendiler nezdinde etkili olduğu söylenemez. Saldırıları durdurması konusunda AKP hükümetini uyaran ABD

Dışişleri Bakanlığı, PYD konusunda Türkiye'den farklı düşündüklerini bir kez daha hatırlattı. Trump yönetimine yaranmak için çırpınan T. Erdoğan'ın kabadayılığının sahte olduğunu elbette Beyaz Saray'dakiler de biliyor. Yine de AKP şefinin kabalığından hazzettikleri söylenemez. Bununla birlikte sergilenen kabadayılığın Washington'a yaranma telaşından kaynaklandığını bildikleri için, rahatlarını bozmuyorlar.

SALDIRGANLIK VE SAVAŞA KARŞI HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Hem siyasal, hem toplumsal meşruiyetten yoksun olan AKP iktidarı, bölge halkları için tehlike saçıyor. İçeride dolu dizgin bir zorbalıkla ülkeyi yöneten bu iktidar, komşu ülkelerin halklarını da hedef alıyor. Bu uğursuz politika ile bir yandan cihatçı katil sürülerini besliyor, bir yandan Kürt halkına saldırıyor.

Dinci iktidarın bu kaba zorbalığını hem ülke içinde hem bölge genelinde etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları kışkırtan politikalar tamamlıyor. Bu politikalar, Türkiye halkları başta olmak üzere tüm bölge halkları için ciddi bir risk kaynağıdır. Zira bu zihniyet körfez şeyhleri ve cihatçı çetelerin zihniyetidir. Bunların ise halklara felaketlerden başka sunabilecek hiçbir şeyleri yoktur.

Savaşın ve yıkımların derinleştiği, Ortadoğu'nun etnik, dinsel, mezhepsel ayrımlarla parçalanmak istendiği bu koşullarda bölge halkları için gerekli olan parçalanma değil birleşmedir; düşmanlık değil kardeşliktir; gerici savaşların kurbanı olmak değil halkların eşitlik ve kardeşliği için emperyalizme ve gerici bağnazlığa karşı direniştir.

Metal Fırtına'da bir dönüm noktası: 5 Mayıs 2015

Metal işçisinin sermayeye karşı mücadelesindeki önemli anlardan biri de 2015 yılında kopan Metal Fırtına'nın 5 Mayıs tarihidir. İşçi sınıfının mücadelesinin sıçramalı bir şekilde geliştiğini, bu yanıyla umutsuz zamanlarda bile işçi sınıfı mücadelesinin her türlü gelişmeye açık olduğunu o dönem hep birlikte yaşayarak gördük.

İşçi sınıfı saflarının son derece dağınık olduğu, mücadele örgütleri olan sendikalarının burjuvazi tarafından teslim alındığı, siyasal bilinç planında işçilerin büyük bir kısmının gericiğinin ve şovenizmin etkisi altında bulunduğu, geriye kalanın ise burjuva sosyal demokrasininin etkisinden kurtulamadığı bir tabloda MİB büyük bir başarı ortaya koydu.

Yıllardır uyutulan metal işçisine anlatılan hikayenin aslı Bosch işçilerinin ortaya koyduğu kararlı mücadeledir. İhanet şebekesi Türk Metal'in yalanları Bosch işçilerinin almış olduğu görece iyi zamlarla ortaya döküldü. Böylelikle metal işçisi, "Demek ki iyi bir ücret zammı alınabiliyormuş" diyerek, tepkisini daha net, daha kararlı bir şekilde ortaya koymaya başladı. Başta Renault'ta olmak üzere tepkiler hızla yayıldı. Ve ek ücret zammı talebi ile işçiler hareketlenmeye başladılar. Yemekhanelerdeki kaşık-çatal eylemleri, üretimde topluca ses çıkarma ve servislere binmeme eylemi, sendika temsilcilik önlerinde toplanma eylemi gibi son derece çeşitli eylemlerle işçiler dağınık olan saflarını toparladılar. İşçiler arasındaki birlik fikri bu eylemlerle g ü ç l e n m e y e başladı. Yıllardır aynı fabrika çatısı altında sömürülen, aralarında mesafeler bulunan işçiler bu küçük ama etkili eylemler ile yakınlaştı ve kaynaştılar. Sonrasında sendika yönetimlerine karşı tepkilerin ve ek zam taleplerinin haykırıldığı mesai çıkışı yürüyüşleri, sürecin daha da güçlenmesini sağladı. Son olarak 26 Nisan'da Bursa Kent Meydanı'nda başta Renault, Çoşkunöz, Mako, Ototrim'den olmak üzere işçilerin yaptığı ihtar eylemi ile işçiler Türk Metal'den kopuşa doğru

O zamandan bu yana olumlu olumsuz bir dizi deneyim yaşadık. Ancak mücadele sürüyor. Bir kez daha görmüş olduk ki işçi sınıfı sermayeye karşı en başta fiili-meşru-militan mücadeleye ile kazanım elde edebiliyor.

beri hareketin en diri ve dinamik fabrikasıydı Renault. Bunda fabrikanın geçmiş mücadele deneyimlerinin bir payı olmakla birlikte, asıl neden Renault işçilerinin MİB'le kurmuş olduğu, özellikle sosyal medya hesabı üzerinden ifade edilen "Bizim sayfamız" ifadesiydi. MİB'li olmak noktasında bilinç planında ne kadar yeterli olup olmadığı ayrı bir tartışmanın konusu olmakla birlikte, bir ruh bütünlüğü, bir otorite olarak MİB'in

yürüdüler.

Bu yürüyüş kendiliğinden yaşanmadı. Süreç bu aşamaya, bizzat MİB'in süreci alınının akı ile yönetmesi sayesinde geldi. Atomlarına kadar ayrılmış işçiler doğru ve cüretli bir öncülük ile hızla toparlandı. Kısa sürede taban örgütlülükleri oluştu. İşçiler kendi sözcülerini çıkardılar. Yine MİB'in öncülüğü ile tüm hareket tarafından kabul gören Fabrikalar Arası Kurul oluşturuldu. MİB'in de içinde olduğu meşru bir üst örgütlenme bu süreçte kuruldu.

B u n l a r yaşanırken, Renault işçilerinin bu süreçte özel bir yerinin olduğunu ifade etmek gerekir. Sürecin en başından

görülmeye başlandı. Bir işçi arkadaşımızı bile işten attırmayacağımız anlayışı, birliği korumanın ilk şartı olarak Renault işçilerinin bilincine kalın çizgilerle yazıldı.

Böylesi bir atmosferde süreç kopuş için belirlenen 5 Mayıs tarihine evrildi. FAK'da belirlenen kararlar ile organize sanayi camii yanında Türk Metal'den kurtuluş için istifa masaları kuruldu. Ancak Türk Metal'in provokasyonu ile bu başarılamadı. İlk olarak basın mensupları gerekçe gösterilerek saldırı başlatıldı. Türk Metal çetesi, Kızıl Bayrak gazetesi muhabirlerine yaptığı saldırının devamında Renault işçilerine de saldırdı. İşçiler, hareketin yapısal zaafalarını henüz aşmamış oldukları için, haksız duruma düşmeyelim düşüncesiyle o anda saldırıya gerekli tok yanıtı veremediler. Ancak işçilerin bu meşru istifa tepkisine karşı işçiye şiddet uygulanması ters tepti. Aynı gün Renault işçileri istifaları çoğunlukla tamamladılar. Çevre fabrikalarda da istifalar çok hızlı bir şekilde yayıldı.

Asıl sınav istifa için sabah çıkan vardiyanın akşam işbaşı yapmasında verilecekti. Hızla büyüyen işçi hareketine karşı Renault patronu taraf olacak ve işçi atarak ipleri eline almaya çalışacaktı. Nitekim bazı işçilerin kartları gece vardiyası girişinde basmadı. İşçilerin buna yanıtı, kenetlenerek topluca işbaşı yapmamak oldu. İki vardiya, işten atılan arkadaşları işe alınana kadar içeri

girmeyeceklerini belirttiler. Yaklaşık 4 saat süren kararlı bekleyişin ardından fabrika yönetimi atılan işçileri geri almak zorunda kaldı.

Bu eylem her yanı ile sürecin yeni bir aşamaya geçtiğinin kanıtıydı. Dağınık işçiler bu duruma son vermiş, aralarında örülü bulunan güvensizlik duvarlarını yıkmıştı. Eller toplu bir şekilde şaltere uzandığında ellerinde muazzam bir gücün oluştuğunu gördüler. Bu yanıyla baştan sendikadan talep ettikleri ek zammı burada açığa çıkan güçle kendileri almaya karar verdiler. Süreç "Arkadaşım yoksa üretim yok!"tan "Hak yoksa üretim yok!" evresine girdi. Renault işçisi, sonrasında kendi sınırlarını aşan fiili grevler sürecinin ilk sınavını başarılı bir şekilde vermişti. Böylece işçi sınıfı mücadelesi tarihine önemli bir gün yazma onurunu yaşadı.

O zamandan bu yana olumlu olumsuz bir dizi deneyim yaşadık. Ancak mücadele sürüyor. Sermeye sınıfının sömürü zincirlerinden kurtulana kadar, sınıflar ortadan kalkana kadar da sürecek. Bir kez daha görmüş olduk ki işçi sınıfı sermayeye karşı en başta fiili-meşru-militan mücadele ile kazanım elde edebiliyor. Renault işçilerinin de yaşadıkları deneyimlerden ders çıkararak bu mücadelede yerlerini alacaklarından kuşku duymuyoruz.

Yasaklar devrimci iradeyi teslim alamayacak!

OHAL sürecinde toplumsal yaşama hakim olan keyfiyet ve kural dışılık hapishaneler cephesinde çok daha şiddetli yaşanıyor. 15 Temmuz darbe girişimini kendisi için fırsata çevirerek ülkeyi bir bütün olarak hapishaneye dönüştüren dinci-gericilik referandum sonrası saldırılarına hız verdi. Bugün emperyalizmin projesi olan F tipi hücreler toplumsal muhalefetin her çeşit öznesini teslim almak için dolup taşıyor. Birkaç basın açıklamasına katılmak, sosyal medyada paylaşım yaparak güncel ilişkin düşünce beyan etmek, sendikal örgütlenme yapmak düzen sınırlarında da olsa muhalif çizgide gazeteci olmak bugün zindanlara kapatılmak anlamına gelmiş durumda. Bu nedenle ağırlaşan tecrit sınıf-kitle hareketinin gündemlerinden biri olarak ele alınmalıdır.

Dikensiz gül bahçesi yaratmak amacıyla içeriye boyun eğdirerek, dışarıya diz çöktürme politikası sermaye düzeni için geleneksel bir çizgidir. Sermaye iktidarının referanduma kilitlendiği bir süreçte devrimci-siyasi tutsakların büyük bedeller ödeyerek kazanmış olduğu haklara göz dikilmesi 16 Nisan'dan sonraki gerici atmosferin şiddetine yönelik bir işarettir. OHAL sürecinde çıkarılan KHK'lar ve ona paralel Adalet Bakanlığı genelgeleri ile ceza infaz kanunuyla "güvenceye" alınmış sınırlı haklar dahi yok edilmektedir.

Referandumla amaçlanan kurlsuz ve keyfi yönetimi yasal kılıfına uydurarak ülkeyi süreklileşen bir OHAL ile yönetmekti. Hukuksal ölçü ve normların yok sayıldığı bir siyasal atmosferde hapishanelerin karşı karşıya kaldığı koyu baskı yeni rejime geçişle derinleşecek. Sınıf mücadelesinin burjuva cumhuriyetin tarihi süresince en çetin mevziisi olan hapishanelere yönelik kuşatma, önümüzdeki günlerde daha da artacaktır. İlk etapta OHAL'in 3 ay daha uzatılması, 15 Temmuz'dan itibaren uygulanmaya başlanan OHAL gerekçeli hak kısıtlamalarının sürdürülmesi anlamına geliyor. Bu süreçte uyum yasalarının çıkarılması hızla tamamlanıp, KHK'ların hepsinin yeni anayasa ile birlikte yoğun bir teslimiyet dayatması ile karşı karşıya kalacak. İşte bu nedenle duvarın içerisi-dışarı ayırımı yapmaksızın sermaye gericiliğine ve zoruna karşı fiili-meşru mücadeleden başka çözüm söz konusu değildir. Görüş kısıtlaması, kitap-yayın yasağı vesaireyle amaçlanan tecriti ağırlaştırarak devrimci siyasal kimliği teslim almak ve bu sayede sınıf hareketine, sosyal mücadeleye

ağır darbeler vurmaktır. Dün olduğu gibi bugün de bu amaç, sermaye düzeni için ham bir hayaldir. Bu olgu dinci gericiliğin zapturaptı altında yapılan referandum sürecinde tüm gerçekliği ile ortaya çıkmıştır. Hiçbir fiziki-psikolojik zor aygıtı milyonlarca işçi ve emekçinin hakları, özgürlüğü ve geleceği için mücadelesini durduramamaktadır.

F tipi tecriti en şiddetli halinin içerde-dışarıda paralel bir şekilde uygulanması sermaye diktatörlüğünün sınıf hareketinden duyduğu korkunun göstergesidir. Bu korku öylesine büyüktür ki, devrimci tutsakların kapatıldıkları tecrit hapishanelerinde kitap okumaları, devrimci-sosyalist dergi ve gazeteleri takip etmeleri dahi tehlikeli görülmektedir. Korumak istedikleri düzenlerinin geleceğidir. Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nin bu görevi layıkıyla icraat etmek konusundaki pratiği tüm kamuoyunca bilinmektedir. Adalet Bakanlığı bu süreçte ne karar aldıysa bunu haklarımızı tümünden yok etmenin fırsatı olarak görerek, tecridi koyulaştırmanın her türlü yöntemini işletmektedirler. OHAL'in uzatılması ile kurum idaresi kitap-yayın konusunda belli esneklikler yapma kararı aldığını iletmiş olmakla birlikte yasağın özünde bir değişiklik yoktur. İnfaz hakimliği ilgili kitap-yayın yasağı kararını kurumun noteri görevini yerine getirerek onamıştır. Asıl amaç bu ciddi siyasal saldırının sü-

reklileştirilmesidir. Yasak sürecek iken esneme adına alınan kararlar şöyle;

* Posta, kargo, ziyaretçi eliyle gelen kitaplar alınmayacak. Dış kantinden kitap satın almanın önü açılacakmış.

* Devrimci-sosyalist yayınlar posta, kargo, ziyaretçi kanalıyla kabul edilmiyor. Bayiden satın alınanların da tümünden siyasal içerikleri, muhalif söylemleri nedeniyle haklarında mahkemelerce toplatma kararı olmadığı halde verilmemesi konusunda 2016 Ekim ayında önceki pratiklerine dönecekler. Ama bu yalnızca bir söylem, uygulamasını görmeden beyanların bir önemi yok.

Ancak bu durumda bayiyeye gelen Yürüyüş ve Özgürlükçü Demokrasi dışındaki (ki onların da sayısız gerekçe ile engellenip engellenmeyeceği meçhul-fotoğraf vb. şeyler olursa verilmeyecek deniliyor) başta Kızıl Bayrak, Atılım olmak üzere buraya 7 ay öncesine kadar düzenli gelen yayınları okumamız halen yasak. Dünya görüşümüz dolayısıyla pek çok yayın, dergi takip eden bizlerin bu sayede siyasal üretim olanaklarımız ortadan kaldırılıyor. İstendiği zaman referandum sürecinde olduğu gibi tam 9 gün Cumhuriyet gazetesini okumamızı dahi engelleyen zihniyet bu biçimiyle bir esneme yapmış değildir.

Örneğin benim 7 aydır Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği, İşçi bültenleri başta olmak üzere sınıf devrimcilerinin yayınları-

nı okumam engellenmiş durumdayken, kargo ile, posta ile gönderilen yayınlarım kayıp ve ziyaretten getirilen gazetelerim muhalif-devrimci içeriğinden keyfen verilmiyor iken bu tablo aynı biçimde devam ettirilmeye çalışılıyor.

* Sevkle, sürgünle gelen tutsakların kitaplarının da kabul edilmemesi gibi akıl dışı uygulamalar kaldırılmış oldu. Buna ilişkin bir yorum yapmak dahi gereksiz. Tablo ortada. Bu uygulamanın bu biçimiyle sürdüğü tek hapishane burasıdır. Kampüs içerisindeki siyasal tutsakların bulunduğu T tiplerinde dahi kitap yasağı kaldırılmaya başlanmış iken, F tiplerinde devrimci-sosyalist yayınlara yasak yok iken ve bu yasağın 16 Nisan sonrası kaldırılacağı söylenirken sonuç karşı karşıya kaldığımız insanlık dışı bir tecrit politikasıdır.

Okumak, yazmak, siyasal üretim yapmak devrimci-siyasal yaşamın vazgeçilmez eylemleridir. Ve komünist-devrimci siyasal tutsaklar için yaşamsaldır. Ne ağır disiplin yönetmelikleri ne de okuma yasağı sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyaya mücadelemizi durdurabilir. Sermaye diktatörlüğüne içeride ve dışarıda dün olduğu gibi bugün de direnmeye devam edeceğiz. Devrimci irade teslim alınmaz! Kitap, devrimci sosyalist basın yasaklanamaz!

TKİP DAVA TUTSAĞI EVRİM ERDOĞDU

20 Nisan 2017

Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmine karşı zaferi

8 Mayıs 1945... Bu tarih Alman faşizminin yenilgisinin kayıtlara geçtiği gündür. Bu yenilgi Sovyet halklarının ve komünistlerin çabasıyla insanlığın zaferidir aynı zamanda.

Bu tarih bize baskının, zulmün, savaşların kaynağını ve çözüm yolunu, insanlığın barbarlıktan kurtuluşunu göstermektedir aynı zamanda.

"BUNALIMLAR, SAVAŞLAR VE DEVRİMLER" DÖNEMİ VE FAŞİZMİN DOĞUŞU

Doğası gereği savaşlar kapitalizmin varlık-yokluk meselesidir. 20. yüzyılın başında dünya kapitalizmi öyle bir yarış içindedir ki, ülke burjuvazileri arasındaki rekabet, pazar kapma yarışı öyle bir boyuta gelmiştir ki, devletler arasındaki savaş kaçınılmaz hale gelmiştir. Bir ülke içerisindeki sömürü ilişkileri kapitalizmin emperyalist aşamasıyla beraber bir ülkenin diğer bir ülkeyi sömürsü biçimini almıştır. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı tam da kapitalizmin çıkar çatışmaları sonucu ortaya çıkmıştır.

Bu kan gölünün ufkundan doğan kızıl bir güneş olan Ekim Devrimi proletaryanın savaşları bitirecek yegâne güç olduğunu göstermiştir. Aynı dönem, proletaryanın iktidarı alamadığı ülkeler için muazzam bir gericilik döneminin de başlangıcı olmuştur. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yıkımının ardından toparlanma çabası içindeki ülke burjuvazileri, üretimi ya da kârlarını arttırmak, sömürüyü hızlandırmak, pazarlarını genişletmek ve Ekim Devrimi'nden de güç almış olan kendi ülke işçi sınıflarını ezmek için adımlar atmaya başlamıştır. Bu dönem, emperyalizmin proleter devrimlere yanıtı olan kapitalizmin en gerici, en şoven ve en saldırgan hali, açık diktatörlük biçimindeki faşizmi doğurmuştur.

Bolşevikler öncülüğündeki Rus proletaryasının attığı tarihsel adımı kendi ülkelerindeki proletaryanın da atmasından korkan burjuvazinin iktidarı elinde tutmak için giriştiği bu çaba insanlığı çok kısa zamanda felaketin eşiğine getirmiştir. Emperyalist-kapitalist sistem, yaşadığı 1929 buhranı ile daha da zor duruma düşmüş ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın tohumları ekilmeye başlanmıştır. Savaşın başlangıcı olan 1 Eylül 1939 tarihindeki Polonya işgalini önceleyen 10 yıl bu çıkar ilişkilerinin doğurduğu onlarca saldırganlığa, işgale tanıklık etmiştir. İtalya'da Mussolini, Almanya'da Hitler başta olmak üzere faşizm tüm

Avrupa'da güçlenmiştir.

Alman burjuvazisi dışarıda pazarını genişletmek, içeride işçi sınıfını ezmek, çalışma kamplarında milyonlarca insanı kölece çalıştırarak emeğini sömürmek için "Güçlü Almanya" diyerek yola çıkan Hitler'i desteklemiştir. Açlık ve yoksullukla baş etmeye çalışan işçi ve emekçiler şovenizmle, Yahudi düşmanlığıyla sersemletilmiş, çarenin tüm dünyaya savaş açmak olduğuna inandırılmıştır.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı da emperyalist-kapitalist sistemin çıkar çatışmalarının bir ürünü olarak doğmuştur. Sistemin kendisine karşı gördüğü en büyük tehdit olan Sovyetler Birliği'nin yıkılması bu savaşın hedeflerinin başında gelmektedir. Her ne kadar kapitalist ülke burjuvazileri kendi çıkar çatışmaları üzerinden bu savaşta karşı karşıya gelse de emperyalist-kapitalist sistem Sovyetler karşısında açık-gizli ortak bir tutum almıştır.

SAVAŞ VE SOVYETLER BİRLİĞİ

1939'da savaşın başlamasıyla kendisinin hedef haline geleceğinin bilincindeki Sovyetler Birliği imzaladığı saldırılmazlık anlaşmasıyla zaman kazanmış, Kızıl Ordu'yu güçlendirmek için seferber olmuştur. 1941'de Hitler'in ordularının Sovyetler Birliği'ne saldırmasıyla beraber yıkımların en büyüğü yaşanmaya başlanmıştır. Hitler, ordularının %70'ini Sovyet topraklarında konuşlandırmıştır. 6 yıl süren savaşta toplam kayıp ve zararın %73'ü bu cephede yaşanmıştır. Alman askerlerinin %90'ı Kızıl Ordu ta-

rafından yok edilmiştir. Gerçek savaşın bu cephede yaşandığını göstermek için son olarak şunu söyleyebiliriz ki; böylesi bir dünya savaşında yaklaşık 60 milyon insan ölmüş ve bunlardan 20 milyondan fazlası Sovyet insanıdır.

Bu savaşta Kızıl Ordu'nun en büyük destekçisi proletaryadır. Eline silah alıp insanlığın kurtuluşu için savaşmakla kalmamış, zafer için sadece kanını değil, alinterini de ortaya koymuştur. 81 bin 500 km demiryolu, 15 bin köprü ya inşa edilmiş ya da restore edilmiştir. 1943'te 32 gün içinde 95 kilometrelik demiryolu döşenmiştir. Bu inşaya 25 bin işçi gönüllü olarak katılmıştır.

1943'te Ekim Devrimi'nin yıldönümünde Moskova sirtlarındaki Hitler Orduları 8 Mayıs 1945'te tamamen bozguna uğratılmıştır.

Kızıl Ordu 2 Mayıs 1945 günü Berlin'e girmiş ve 8 Mayıs günü Hitler Orduları komutanı yenilginin belgesini imzalamıştır. Hitler bu yenilgi karşısında intihar yoluna başvurmuştur.

ABD ve İngiltere ise son birkaç ay kala Hitler'in akıbetini görmüş ve Hitler'in ardından yeniden şekillenecek olan Almanya ve Avrupa'da söz sahibi olmak için Normandiya çıkartmasıyla Almanya'ya girmiştir. Zaferden pay kapmaya çalışanlar, barışı temsil etme iddiasındakiler, çok geçmeden, Hitler faşizminin yenilgisinden bir ay sonra Hiroşima'ya atom bombası atarak Hitler faşizminin mirasçısı ve dünya jandarması rolünü üstleneceğini tüm dünyaya kanıtlamıştır.

GÜNÜN İHTİYACI

Bu zafer insanlığın zaferidir. Sovyet halklarının ve dünya komünistlerinin fedakârlıkları üzerine inşa edilmiş bir zaferdir. Ancak nihai zafer değildir. Faşizm yenilmiştir. Ancak faşizmi yaratan koşullar, emperyalist-kapitalist sistem yerinde durmaktadır. O yıkılmadıkça ne savaşlar bitecektir ne de faşizm gerçekten tarihin çöplüğüne gönderilecektir. Bunun en büyük kanıtı güncel gelişmelerdir. Emperyalist yayılmacılık politikaları başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın dört bir yanında milyonlarca insanın yaşamına mal oluyor, milyonlarca insan evlerini terk etmek zorunda kalıyor. Savaş ve saldırganlık dünya savaşlarını aratmayacak boyutlardadır artık.

Türkiye'de de bir örneğini gördüğümüz gibi tüm dünyada ırkçı-şoven söylemler ve partiler güçlenmektedir. Bu, burjuvazinin bilinçli bir tercihidir ve çok daha büyük savaşlara, yıkımlara hazırlanmaktadır. Kendileri için Ekim Devrimi gibi bir tehlikenin farkındadırlar. Önlemini kitleleri ırkçı-şoven politikalarla sersemleterek almaktadırlar. ABD'de Trump'ın başkan olması, Fransa'da Le Pen'in oyunun artması, Almanya'da PEGİDA, AfD vb.nin güçlenmesi, Türkiye'de AKP-MHP'nin dinci-faşist ittifak peşinde olması boşuna değildir.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na gerçek yanıtı Rus proletaryası Ekim Devrimi ile vermiştir. 2. Emperyalist Dünya Savaşı'nı Sovyetler Birliği, faşizmi alt ederek bitirmiştir. Bugün de savaşları bitirecek olan işçi sınıfının iktidarındadır.

Devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar!

**Devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan
ve Hüseyin İnan'ı idam edilişlerinin 45. yılında
saygıyla anıyoruz...**